

Denne Sammen tilled min pikens Omstændigheder mig ikke at tog Ophold
 paa Landet, min Hustru Datter og jeg smøttede sig med et tog ind omkring
 i Skovene med Længden var Høst som vi saa spid i et eller andet Skov.
 Løst og saa bejefte paa en Høst god Skovlabe kaffe knuste jeg borte
 min Armin og min Hustru havde et eller andet Haendelse med
 og saa glædede vi os om var Datter der maade sig med at stille om by
 og plejede Blomster, vi var alle Døen i det fin og nu vi saa sent
 paa Eftermiddagen kom hjem og havde spist til Middag og var alle
 Gæster var kommet til Høst ikk aftenerne med højt Lærning og
 trods Lærnet og et Stodt Landophold havde vi det soomend meget
 godt i det gamle Høsthus. I Vinteren Løb havde vi gjort
 Bekjendtskab med en Kone ved Navn Johan Hansen, han var
 Representant for Firmaet Bævergaard, han skulde den 1ste Skjænt
 om til Vinteren i 14 Dage det var ved Landet og paa Bodebøden
 hos Restauratør Grønsen, det var paa Firmaet Vjers, han skulde
 draave, han havde gæster Ophold til sig selv og en Person til og han
 spurgte om jeg havde lyst til at tillægge dem 14 Dage sammen med
 ham draave, da det ikk var forveendet med nogen Udgift for han
 steg jeg til og da min Hustru og Datter samtidig var eruvet til et
 14 Dages Ophold hos sin Søster Fru Karin Nielsen i Kellings Kilde det
 jo ikk var bedre, Jeg tillægge min egen ganske dyrt Tid hermed Bode
 stædt vi levede aldeles fastenlig og hos sammen med mange andre
 nordlige Mennesker, disse 14 Dage med de kraftige Bode og den strøke
 friske Luft sette Høsten paa mig saa da jeg alle kom hjem var

lyisa. sallowet som am jeg havde været paa landet hele Sammen
min Kierne og Datta havde ogsaa tilbragt en faengselj lid, men vi
var ogsaa i glæde for atter at være sammen.

Skolen og Præmie paa Teatret var atter begyndt, Tomis Hansen var
i Sammen Løb blevet saa meget uerstant at han kunde opstige sin
Vikarsted som Balletmester, men han lod os vide, at han endaa
var meget nervøs og at han ikke taall Ojeblik og at vi efter holdt dem
maatte søge at forskaare ham for Lindsbergselse, det gjordes vi selv
føjelig ogsaa, men vi mærkede snart at han langtfra var nok nok
til at kunne vare-top en Gjænj som hans, da om det gaa nok saa
nærlig, altid bringe Ojeblik med sig. Hverken for Balletten, Selostandje
had var som ofte ment, under Følelsen blev suverne og suverne
vi blev ved enhver Hylighed skippet til Side og Tomis Hansen
var ikke nok nok til at havde vordtilling, det vidt sig ogsaa
thi fra Lærens Begyndelse den 1ste September til 28 December
var Balletten representert ved 5 Dage at have været paa dem.
det var for meget for et stort Personer der daglig skuee mæde
paa Skole for at vedlysholde Artydet til ingen Nytte, Følgen
var da ogsaa at vi blev slæve for var Gjænj og ganske naturlig
sljede af, da herte je men end menneskelj Tomis til daglig at
Artyde og aadje se en Ballet oploaet paa det ujenlijj Repu-
taale. Saa en Dag da vi som soduanlij var maadt paa Skolen
var jeg i særlig angst bære, det bemærkede Tomis Hansen, han spøjte
mig saa am jeg var syg. "Hvortil jeg straks svarede ham: "Jai
jeg er syg." "Hvad siger Du." Spøjte han saa: "Det skal jeg se

Balletmester, jeg er syg om den Tilstand og den Ledelse som Balletten
paa, det er ikke til et udkæke i hængden at forlang Personalet til Dy
ud og Dy ind at holde ved Artyde vedlj til ingen Vindens Nytte."
Denne lille Ordskæmle rindte paa Tomis Hansen og det tilstedeværende
Personale som en Trost i en Kædetilstand, og han udtaltes hændelsen
de: "Hvad i al Verden vil de have jeg skal gøre." "Hvortil jeg svarede
ham, at det forhaandlet mig, at han spøjte mig om hvad han
skulle gøre, men hvis der vil være hvad der er min Mening saa skue
jeg fortælle dem hvad de skal gøre. De skal uophørligj gaa til
Chefen og klyp var oplystj Ad og forlang en af Baaneninde stor
Balletten set op i flad Udsetje for dem Valdemar og søge jeg det
er ikke min Mening alene men jeg tror at jeg har talt i alle Personale
Nævn: Et kraftig Hoi! fra det forsamlede Personale var Basis for
at de sluttede dem til min Udtalelse. Balletmesteren gik mi
nervant rundt i Salen og kam saa med den Jelling at Balletten
Valdemar var meget vanskelig at bevare og navnlij havde vi alfar
paa Hans til Drabant. Saa søge jeg resultat: "Drabantens
skal ikke hinde Valdemar Opførelse. Thi dema skal jeg skaffe
lysaamange som vi har Bruj for: "Hvortil de vil De hør
Dem ad med det?" "Det skal jeg sig Dem! som hævred Hans
Gymnastikskole har jeg mangt flenke ting Mærker under
mig og det vil være mig en Glæde at høre dem Drabant
sammen og dem skal bliu udført ligesaa godt som af mine egne
Fækte. Efter et Par Dages Betænkningtid besluttede Tomis Hansen sig til at
gaa til Chefen, men han følte sig ikke stærk nok til at gaa alene dem

men lod en af os om at ledsage ham, det var uindlyst at Hans Beck som
 i Janij Sæson havde været omdøbt som Ballet dirigent paa et dete
 Kueer, det var i den yderste Spænding at vi indvirkede hans Resoluttet
 uider liden, heldigvis havde haft held med dem, thi Himmelmus havde
 givet sin Sentans til at Balletten Valdemar blev paa en indstillet, og sat
 op med nye Decorationer og Costumer. Til at indstille dette Arbejde
 var Emil Hansen ikke nok, det blev derfor overtaget den
 gamle Balletdirigent Lade at indstille den mindste Del af Bal-
 letten, den Karagrefike blev lyt paa Hans Beckes Skildre og jeg
 fik Ordre til at uddanne en Stab af mine flinkere Gymnasist
 skule elever til Dramatiske og laus dem Dramatiske.

Denne Bestemmelse gik godt for i hele Personalit, det var som om det
 var gaaet efter en lang Sæson og med den største Lykke og Trængsel at alle
 stude og smaa gik i Gang med Træningen. Valdemar havde ikke været
 opført siden Sæsonen 1885-86. den skædesfulde Stand, nybetalt og det
 var ikke saa yndelig. De to Høje Lænder, Hvid og Valdemar blev
 givet til Valdemar Price, Skuespiller Helt Madam og Hans Beck, Axel
 Hvid udførte af den hvide Lænder, Prinsessen blev givet til Valley Fajensen
 og Anna Harbae der allerede med hinanden, Lunden Jørgen og
 Hans Hans fik Oscar Træner og Fru Wallum, Ditlev Ball fik
 hvid Hansen og jeg selv omstede Erik Ball efter Hvid. Det var
 altaa en hel ny Kallebrønde, det tog Tid at indstille alle disse
 Kaller, og hvad der tog endnu mere Tid var Arbejde paa Malersalen
 og Skovbælsalene, alle Decorationer og Costumer var nemlig flinkere
 nye. Balletten blev paa faa faa færdig til Opførelse den 29 Januar

93, lig Betændelse efter at jeg havde trykt Bladet fra Skinden.
 Den Del af Arbejdet som jeg havde prøvet mig havde jeg meget
 Føngelse af, at jeg paa et enkelt Sted maatte tillænge Trænerne
 efter mine Elevers Træner var uvidendigt, Gode sprøjte stadig
 hvornår de var færdig til at komme paa Træner, men jeg havde
 Tidens Ud for at paa dem saa færdig dylig som muligt og
 so de endelig blev presentert ved den 1ste Marts gik det med
 en Position der var meningsløs, men Invenitethed og Dem
 ved skædes ogsaa gav sig gjældende ved denne Hylighed, i det Balletten
 blev der var Dramatiske, fælle sig kronede med at skædes danse
 sammen med Statist, men her optrådte jo de liden Himmelmus som
 Balletdamme i det de faktisk gjorde Ballettjener og hede end var
 egne falk i det den medfælle Discipelin gav dem en Haldning og
 Appel i deres Dans som var egne falk manode.

Den 29 Januar optrådte og Resoluttet af vore fælle Invenitethed kronede
 med en affjort Succes i det Balletten gik 15 Gang i Ruten af
 Sæsonen paa glimrende Hvid og under stort Bifald fra Publikum
 Side og en udmærket Kritik fra Pressen. — Da det er 22 Aar siden
 jeg fælle Gang medvirkede i denne udmærkede dylig Ballet med jeg
 gav til høje Trængsel og omtaal de Trængsel den ^{har} Trængsel
 gjort paa mig. —

Valdemar opførte 1ste Gang i Aaret 1835. Fælle Gang at jeg var med
 i Balletten var, som tidligere meddelte 12 Januar 1871 med Balletten 124 Gange
 Det var som Lunden Jørgen liden Søn, Lunden blev opført af Hvids Fælle
 otter, som Søn af en Lunden, havde jeg opfattet Kaller saaledes, at han

skuedes uou skuden paa Handene, da jeg kom ned paa Sænen og Rysien
 Fudstæp, skuedes se paa sin Saa, og han saa de sorte Hander faldt han
 mig faldt hen til min Moder (Fru Stiellmann) og sagde spjændt til
 hende: "Hais! lille Hans du skuedes saige for at værke dit Afkom:
 "Huangoo han saa med en Tandental og en Profjen befalede mig at
 skynde mig op og værke mig ren, det var en meget uheldig faldt
 Dytroden, men jeg fik mig værket ren i en Fart og modte ikke
 senere med skidne Hander. Min Ball var vorehly, sammen med en
 Del andre Denge, at lege en hys der faustilledes Historien om Kælf Høys
 Hæstuar og Dikko jeg var Dikko der jeg vil svare paa Hæstuar Svard,
 da han røpke Spriden til ham, men da han vander Kæftet med
 styrtet frem og stædes Sværdet i hans Bryst. I Udmarken mimite
 Gesten uou dette camperent af Mite, og jeg var stædt aue at udføis
 denne Rolle og det Kiellimeneres i at Han Valdemar der sammen med
 Axel Hvide har aueuaret Bæinens Hys kæfte den lille Dæng og
 paa sine Kænjelij Aene og klapper ham paa Hinden. Du jeg je
 ikke seamonge Aar fæi jeg horede for denne Rolle og blev stæis Bana
 dunn og spillede baade Kælf og Hæstuar Rølle. Da du er gaet nogle Aar
 aueueneres jeg til Røys med Han Svends Hof, denne Ophøies var jeg
 meget lejjstet for og ikke fargæud haue jeg læst Ingemannes Rana
 men thi jeg faldt mig sam en anden Carl af Riens og naa jeg saunde
 Fækkelideman og senere ledroye Han Svend til sit Lenzekammer var
 det med en brænt Fællor at Stæked aueuaret naa Røys uou Han
 Hof. Saa ga i jjen nogle Aar jeg blev udsæunt til Valen fæit har
 Han Svend huer jeg paa Sæthede dælely stæo med mit Sværd for

at styre ind i Skjete Rumme. Endely blev jeg yoo. Han Valdemar
 Valen og de med stæit min Dængsalen. Sam Voren var jeg fæit
 Bænde og saunde Bændeuenen i 1ste Akt senere blev jeg udføyt til en
 of Svends Drabant og det mæa haue knælet suort med Kænjensene
 naa anan maatte hys til mig; thi lille var jeg je, med med at
 for hys Hale under Skæne og en Brystrættan gjoide jeg mig Høys
 for at gæit mig gjoedende, min Marke var aueygt med røies Skoy
 og med et klygt farsuinet Udseende. I Sammenvojllens saunen
 huer Svend (Hs Sæde) ved Sænen for Drabant, til senere at oue
 fælde Valdemar og Knud ved Sildest, gaa rindst for Drabant til
 Drabant for med et prøuende Blik at se om han kan stæle paa
 os og han kom til mig, Kænde han alduj lode uou at smile ad
 den aueuaraene Hænge, men jeg lod mig ikke aficeu of det
 men med et Blik der hynede gjoide jeg mig endau et Par Sammen
 hys og spicede min Ball med al den Mandijes jeg Kænde.
 Jeg mæa allejuel ikke haue vout saa tænt, thi mig til ham
 det Kæne at dæle Han med Blodæidet i Bækked, det
 var aueyent paa fæjende Maade. Hæa Drabantens styrtet
 ind i Hallen og kæster dem aue de vøjelæis Riddes skynden
 Axel Hvide sig at gæit Han Knud sit Sværd medens han uou
 Kænjstakke sam han er styrtet mod Drabant hændige
 ditlyf hysde med ham og fævintu ham hans Sværd og fæu
 op til Han Valdemar der aueygt of en Hæne Drabant
 er i stæis Fare, samtidy er der en anden Drabant der oplyg
 Han Knud, men han blev for den ene Side of Hallen troyt

en mod et Bærd, der opgik sig og springt op paa Bærdet
 og ventte paa det Gjæbelik da Kong Knud er gaaet nær ud
 Bærdet, da gik der sig om hans hige opkaldt dem trænge ham
 bagover og staa ham mit Svord i Brystet. Ij kunde udbrin-
 nende uord drabant indtil nu med Tjengstogelsen i ny Indtædning hvar sig som
 naant avertz Tiskeen Gids Kalle. Det var en amsendtz sympholisk lill
 Kalle, iij gjaldt min borte sjænde ind i en Bærd sammen med en hel
 Skaar Bærd, in nu alle Vaalenklodtz og kommu byim fra Kuzen iij
 stige iland til Pansene af Danmark dzija Tang og Vange og puen Fuden
 med sam Tegn at tog en Bøjegeu af min Hjelm og tillaggeu min
 Broder Smeden mit Svord, idet sig syer: Nu har in Tred og kan
 drine Fudens Sjæle; iij trakke en Klav frem, og syer uiden, at
 denne nu skal nu mit Vorktz indidder Svordet. Ij fælte et Fødes
 Landrind naar iij talkede dine Ord. Kallen dzija gjenim hel
 Ballitten havde tillij et idemerket Soladansportu som iij
 havde mejen Glode af at idfais. Ij spillede Gids 50 Sangz,
 medens iij spillede denne Kalle havde iij adskellig Tillid huur mellem
 Kullien, i 2 Akt under Kong Knuds Dødsceen hæn anen Midnats
 klokken slaa sine 12. Slø, det var amsendtz sig paa en Sangen
 at gais dette, i 3 die Akt paa huten Takten i Mueikken at gien
 signal til hynere. 1ste Sang hvar Valdemar og Axel Knud mødes
 i den Kullerke Stat og gjenidij tra at møde en Tjeme og med
 optæstet Svord stycke emod hinanden, da pludselij et kraftig
 hyn, hyn Scenen og saad gjenkjenne hinanden og falden i hinanden
 Arme; hæn det ikke blien gjord paa Naden falden den brilliant

Taktning til Vorden. Senne: Akten hvar Kong Knud fægt og sin Datter
 kommu ind, pløjet og Samvittigeds kvaler om sin Udaad med Giddet,
 og nu gaa til Kliske, hvar kommu byret ham og sine Hænen og hans
 Klav og han beuimst falden am. Emelz; i 4. Akt hvar Valdemar
 og Knuds Falk stoo parate til at fau loe paa hinanden, da et gien
 Kampsignalet ved at staa to kraftig Slø paa Sangen. At denne
 Ballet klyffe iij var Baen, til 45. Act senne, hvar iij medskien den
 beindring, altid har liget min Fantasi i stork Benzelen stykker
 for Stairsteem den fastroffelij Udfoerle of Kallene som det har uord
 faemast at se. Godes Kong Knud, man kan ikke naene Kong Knud
 uden Gode, enjer minnek Prestation hæn uere min idemerket end
 hans liffje det gjæbelik hæn kommu ind i 1ste Akt i den fotoz
 til Taa fylat hæn Scenen helt, i 2. Akt Scenen hvar hæn sammen
 med drabantem løjger det ande Anstz og at drabe sin to skid,
 byles til Hænen, denest Scenen med Datteren der stycked hæn
 Pille har amsent Lemmensvæjleem, hvar hæn haanlij
 synansien det af hæn underskorne Document og treer Datter
 paa hæn, hæn hæn ved Festen røle Hændereljhisen, for stak
 tynpaa at modtøj Gøstene med en uenlij Mene, og gaa de to
 Konge i møde med gøstene Venlyhed, og de paa hæn melij gien
 sin drabant hævden Duetleij et Vink, jo far hæn Sang iij saa det
 lab det mig moet med of Ryggeu. Paa 3 die Akt; Kullerke gaa
 ambring paa Scenen og Forhandelsceen hvar hæn forbande Datter,
 da denne drintz træde frem og betjinder at hæn er Vidne til
 at Kong Valdemar lykkelig er vedsleppet til Fylland.

Op endelig sidste Aft hvar han med Søjets Stæitning krummer
 styttende med bart Hæud og Sværd deret og sammen med
 Ruten og sin ^{Falk}gråbe Banneret og de stulte Hæie om ham
 og han saa dædelig saaret sig om paa Huden færdigt af
 alle indtøjen og sin Volner, haan loden her færdens Hæie
 og da Volneren ilet til et Vandhæie og fyrden sin Hjelme med
 Vand og Sværd med Bejontighed græbe Hjelmen og dræbte
 og saa gjentogende sin Datter, der som Volneren her færdigt han
 i Søjte, og han saa aalene sine Arme og stulte hende i Faem
 jo! da var intet Gje tæit! Han hæn nu Hæitramperen han
 samler sine sidste Hæitli græbe Sværdet med den ene Hæand
 og Banneret med den anden, med Bersner faa han sig sig
 men saa falden han dæit til Jorden. — Jo! joer lykkelig med
 et han set saa jernat Hæit. — I Lilleallen har jeg beundret Væde,
 men Hæie stæitlig og smæitke Skæitken, der var i ham Udfeidn af Hællen
 en medfæit Hæitvæit, det stad skæit paa han Pænde, at
 han væden ut kæne til ene at hæn Danmarks Hæne, Sam Hæit Hæie
 han jeg godt om Skæitpæit Hæitvæit, jo! jeg skæitnu mig ikke om at
 sig det, men han spæit denne væitende og æitvæitvæit Hæit,
 saa væitendelig, navnlig i Aft eft. Sæitden hæn og Arel Hæit
 spæit Skæit sammen, han kan ikke samle Tanken med Spæit men
 om en Hæit, og fæit sig saa væitendelig stæit og hæn saa Væitendelig hæn
 men til og gæit Arel Hæit i Spæit for den, at stulte Væit
 til sit Hæit og Hæit omfaam hæn og Arel, ja naar jeg stæit og
 saa paa det og saa tankte, denne Hæit skal den end og dæit om

is fjæitlik, jo! saa gæit det mig saa ond for ham at jeg hæn med
 Lyt til et hæn en anden væitendelig stæit Hæitvæit. Og saa do det
 endelig er stæit og han dæitlig saaret sig i sit Blod paa Sæit og hæn
 Hæit hæn i Væitendelig Hæit, medens Arel indvæit hæn til Dæit
 med et hæn hæn hæn Hæit og hæn Hæit hæn stæit med
 beundret Arel for et se Resultet af den Gæit, do hæn
 men Hæit Sværd end med Hæit paa sit Hæit ræit paa et hæn
 Hæit er lykkelig, do hæn Væitendelig og Arel den dæitendelig Hæit og
 hæn aalene endvæit en Gæit sine hæn Hæit se Hæit Sværd, hæn
 den hæn og dæit. jo! do er det ikke lang Hæit, om saa mennekkelig
 stæitendelig at intet han væit skæit og sig gæitendelig at stæit. Og saa
 endelig Stæitning do Sværd hæn Arel hæn hæn Hæitvæit og ræit fæit
 læit hæn, og Arel og Væitendelig hæn sig hæn til den Sværd og Væitendelig
 ræit Hæit om sin væitendelig hæn, Hæitendelig saa sig sig paa den
 fæitendelig Hæit hæn Hæit med dette Optæit og den sidste Gæit
 hæn Arel hæn hæn hæn over den hæn hæn hæn og denne stæit
 med og æit er Hæit og Hæit og dæitendelig hæn om hæn i Hæit
 ja saa!!! — Hæitendelig hæn hæn hæn hæn i de fæit
 hæn. — Sam Arel hæn hæn hæn hæn denne dæit Hæit,
 Falk som Skæitpæit Willem Wiebe, Hæitendelig hæn hæn, Carl Hæit
 Hæitendelig og hæn Hæitendelig, men Carl Hæit hæn hæn hæn hæn
 æit hæn en hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
 alle hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
 og Dæitendelig paa Hæitendelig, Arel hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
 hæn hæn Arel gæitendelig hæn hæn, det hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn

munden Maade hvorpaa det blev gjort i et raskt og vellykket opspændende. Nu endelig den kindelige Kærligheds Renselse, meget dybt og endelig den Kærlighed, den som Betty Schmeel, her og alle steder, hendes Sang og Fortællelse om ikke at kunne afvige den Færd de to Hænder er stødet og saa hendes Dans hvis Melodi lod i al sin Skønhed medmodig og gennem hele denne Rende gæstede havde Fielich (Companien) anstødt saa med modig Styr, der saa en saa skøn Maade illustrerede Renselsen Linds stemning og endelig som Valnerum: sidste Akt hun blev angrebet, maaned sig den danske Luend med Hjælmer i Hænderne og det i et logne Hænder med et Nygg, det minste Udtryk i hendes Ansigt var dybt og er ikke for eller senere set, trods de andre Kærligheder der hun skænt denne Rende havde Damene Vitley, Sun-Harboe og Valby Røjen som yderste i den markede Melodi, men ingen maadede Betty Schmeel.

Som meddelte var det Udtryk til Balletten med og indtænderen var meget maaned var de to Dekorationer Kærligheds meget karakteristiske, med de maadede Toppes der i alle de alle Hænder og angrebet, Stilen var maaned Bjælkebat og af mig den Viden var den maaned Baaned og angrebet der hangt maaned under Hæftet. Hænderne var saa alle smukke saaledes var Luend Drabant, der i gamle Dage var maadede i lystebeade Tænikker saaledes Tænk, Salvhjælme og Salvhjælme, denne Sang halt i en dybt Tænk minde i Maaned og Tænikke, Benene var maadede i Renselsen nu Hænder, Lys og Alene, Hjælme og Stjærde var maadede i dybt Hænder, det var det. Hænderne var meget maaned af Hænderne der maadede til Hænderne hele Stemmning og Tanker, disse Hænder maadede som saaledes alle gamle i den markede.

Men nu Udvalget af selve Balletten? Den stod ikke saa meget med den Tidligere. Hans Beck i Titelsalven maaned den No og Kærlighed Hænder der absolut maadede til denne Rende, hun maadede for meget saa og maaned Indtænkning af at være den ildde Valnerum end den maaned Hænder. Valdemar Rens som Luend, jo! han var fast og maaned, men maaned ikke maadede sig med Leds i den markede Udvalget. Og den 3de Hænder i Hænder i ham maadede Axel Maaned som en Dyggam som stod maaned med Luend. Axel Maaned du blev maaned af Luend bli maaned jo! det var maaned ikke mere, han maaned i den markede, men det maaned ikke Leds klar. Af Balletten var Leds Luend og Hænder som Luend maaned meget gode, men maaned maaned Fredstung og Hænder. Dette blev maaned af Hænder maaned maaned Hænder efter de maaned Luend som maaned maaned maaned med. Luend blev som Tidligere maaned maaned af Hænder og Valby Røjen, der maaned, de var maaned to maaned for sig maaned, maaned maaned gik sig af maaned Leds, idet maaned maaned til det maaned af en maaned Luend som Luend maaned maaned sig, maaned maaned Hænder maaned Leds ikke maaned Luend. Det var maaned maaned en maaned Luend, Luend maaned og maaned maaned de maaned Leds efter Luend maaned maaned af en maaned Luend og de maaned i 2 Akt var maaned og Toppet maaned maaned Luend maaned maaned maaned at maaned maaned et maaned Luend. —

At maaned Balletten var maaned glade maaned at maaned Luend maaned maaned Luend og maaned maaned maaned at maaned

Efter Premieren gik hjem, var jeg glad over at jeg havde taget Bladet fra Mændene og endelig ventet den egentlige Aarsag til at vi alle var kommet frem af Arkeologen. —

Ved at antale denne saa vigtige Begivenhed paa Ballethens Omraad, er jeg drøvet kommet ind i Hjertet af Parisianer, det blev derfor nødvendigt at gaa tilbage til Parisianerens Begyndeelse for i kort Tid at skildre hvad Skæbnen og Opvæksten blev af Interessen. Først i Septembris opførtes Othello's Tragedie i Teatret og blev, vel nok den mærkeligste af alle hans Udsynder, Titellærens blevne spillede og Fremførelse og Tomis Paulsen og Fangerens som hans Svæmmendren, men den opvandede kun af slade sig Abanternes mindet. December var Teatret betydeligt udsynder med Opførelsen af Schillers Marie Stuart der gik over Læren B. Lange for udmærket. Hver Stykke var sat godt op og den interessante Hændelse fik med den udmærkede Udførelse færdig Interesse. Fru Hennings var udmærket som Marie Stuart og Fru Bekert som Dronning Elizabeth indpræget med at den medfødt Anstand og Værdighed som denne Halle forlangte af den kongelige engelske Dronning. Senere mellem disse to Rivaleinder til Englands Trone, hvor Marie slængte Elizabeth Odet, Bastard i Ansejtel var færdig udført. Af Hærens var Fremførelsen Lord Heilte præget at den ridderlige Stand og spillede med sin sodrømtige Kontingens. Fangerens spillede den færdige Martimer, hans store Scene med Marie Stuart glædede og bevandede Hjærtyhed, og udsynder han lidt for meget. Af Hærens opførtes Henrik 8. drens Begyndeelse Salness, der som alle Hærens Arkeologen blev imødeset med en bristende Spænding. (Færdig jeg saa

uden man sig til Marie Stuart Opførelse tilføje at Premier var Rammen færdig Lang elektrisk udsynder. — Publikum var jo interesseret i, i Bygningen Salness, at se hvilke essentielle Alexander Taylor de denne Lang skildre gav Bekendtskab med, og i den tæng sig Hærens, der kommer kængende med i Familien Salness fik Publikum Træsbidets mak. Thi som betynder for hær jo, den ikke helt lang tæng Bygningen til at gaa tilbage med Hærens der ved Repetitionen skal smygke Sprind paa hans sidste Bygning, men han blev sammene og styrtet ned og sloo sig ikke paa Stedet, medens Hærens i Hærens Udsynder. Men helt til Toppen kom han. Og jeg hærte Hærens i Hærens. Men, — min Bygning! Hærens Toppet faldt. Som alle Stykker af ham, altid havde færdig en udmærket færdig Hærens, var det ligesom med dette. Tomis Paulsen Bygning Fru Bekert som hans Hærens og Fru Hennings færdig færdig Hærens var store Hærens, det var jo ogsaa den almindelige Mening at den store Hærens Hærens Hærens Hærens Hærens Hærens. Det gjænde en Del Færdig og opførtes Hærens. Et andet Arkeologen af en ganske anden saftig Art var Sofus Schandorffs Hærens, det var skrevet med at det lude hærne der var ham egen og ham Hærens i Stykket var alle med en Hærens af Hærens de færdig han skildrede thi materiel var det de Hærens, Færdig i en Hærens hvor Hærens, Hærens, og Hærens, Hærens og adelige Hærens færdig Hærens for Hærens, Det blev meget mækket spillede af Tomis Paulsen som den til grænsende Hærens Hærens, Hærens, der lude sig hær i Ring af sin tæng Hærens (Fru Hærens) Hærens spillede den Hærens Hærens, Hærens og Hærens som den Hærens om om

Bende, en del af Pæren som den svenske Dyrke, Ramme, han
 havde maaket sig som Schandaff, hvilket maade Føføttene meget, Stykket
 maade Fælk og gik 9 Sang. Endnu staa kun at emtale Svend Dyrings Klæd
 du ble affødt i ny Indstædning, eller Hestau Klæd, heri delte sig en
 Datter af Fri Klæd som Ranghied, Stykket havde sin gamle
 Tiltrækningskraft det gik 6 Sang i den og 20 Sang i næste Saison
 Na Opværelse Omrode opværelse Trædet at faa affødt Dinorah
 hvori Fri Klæden optræde som Sjæt, den gjæde kun unge
 Lykke, am en stjært en ueritaler Ledelse der var dier,
 seret af Fri Klæden selv, fremfælle paa Sænen og Blodene
 at denne Begivenhed gjæde et sted Klæden, var det ikke
 mulig at faa Fælk til Klæd, det gik kun abanuten en ueritaler

Deumod var du gaet stor Py og en ung Barnhalme med den
 Vilhelm Herald, han var oprindelig Seminarist, meget saarly omtænksom
 i jiskuniar Klæden jo! han fortælle selv at Klæden i Stæde og
 havde det meget smaat, da han kom til Høbenhavn, men da den
 Klæd havde giuet ham et smukt Tenarstemme som alleude uer
 blevet berømt af hans Sanglam paa Seminarist, bestittede han
 sig til at top til Høvedstaden for at lade sin Stemme uddanne
 men det Mestede jo Renge og for at faa disse skolede
 sammen ermaade han sig Klæden med et gaene
 Underviisning som Seminarist i nye Stæde. Da han var
 saa vidt færdig med sine Sangstudier at han kunde afløse
 paa for det høje Klæde Dyrketian maade han at færdig
 det og det lykkes for ham i ganske kort Tid efter Klæden

fik han sin første Optreden den 19 Februar 1893 som Faust.
 Det var en afgjort Succes for den unge Mand, han havde en uoverdølig
 ueritaler Stemme og saa havde han ueritaler dramatisk Talent
 han fortæde stæde at henge sig paa Sænen, han fætte saa plastisk
 stjerne saa man skæde næsten tro at han var ueritaler for Balletten
 Man var sikker paa i ham at han fætte den seeløse saumde
 byrte Tenar. Efter denne ueritaler Debut blev han stæde emal
 og Nuten af Sænen Trætan i Klæden og Olie i Færdig Opera af
 samme Klæden. De Sænen var tilende fik han Klædeopværelse
 for yderlig at uddanne sin Stemme i Paris, men det gik ham
 som det i sin Tid var gaet Klæden, han blev færdig og han
 næste Optreden efter Klæden konstaterede en færdig Villeg
 gang. Han sigte Deler og drøgt til Paris færdig havde han ueritaler
 Begyndelse med Berømt Færdig, han blev nu borte i færdig
 Naar han engang alle ueritaler tilleg skal det ueritaler sig om Klæde
 faa den Glæde af ham som han ueritaler Debut havde gæde
 Løst am. Sænen blev ogsaa affødt og af saarly Klæden fra fik
 Klæde Klædes færdig Klæde af Klæden kun var den klæde
 danske Klæden i endnu havde set. Klæden fik dans uer
 efter en Deloplysning ueritaler hyn fra Paris, du havde kun ueritaler en Klæde
 og en Klæden med Klæden Klæden, den anlyde kun Klæden
 til at færdig affødt Klæden, han ueritaler Klæde, en af Klæden
 dette var at Klæde i Klæden havde du ueritaler en Klæde Klæden
 Klæde der paa Klæde Klæde affødt Klæden Klæden Klæde
 Klæde, den blev abdele ueritaler Klæde, du var en saa Klæde

Musik komponeret dette det samvindinge Instrument var Flygel
 der blev spillet af en stor Virtuoso og Musik var saa sigt
 afstemt at mindst halvdelen af Publikum moede kunne faa det Hørlig
 som de gjorde da ogsaa foranmed Lykte. Saa Hørmødet var
 vel Tonet. "So ein Ding mein ich aus haben" Pantemimen Statuen var
 i Aktu skrevet af Svane og Menjen og Musikken komponeret af Adolphus
 Deris. Lykkeligt var en Komedie paa Dan Frans Sagnet, Høllene blev
 udsæet Dan Frans Valdemar Dies, Leporello Hans Beck, Statuen Carl Prie
 To hollønde Damer udsæet af Valby, Kjøben og Tui samme Nidom
 for Skuespillet, deruden medtoges en Del af Hørmødet som Musik kom
 kvantbløndt og havde faaet en Halle som Violinist. Musikken var lig
 saa Tønde samt til Pansent prodigie, der blev derfor set alt end paa
 at Høllene blev saa minnek udsæet og han fortæller ham til at
 svare til det Musikke angaar, det lykkedes ogsaa og Hans Beck og
 Carl Prie var ganske fortræffelig i den Halle, der Carl Prie fik
 sin hem at se paa Hørmødet han affaar Hallen til behøve som
 supplerer ham udsæet. Da Hørmødet var færdig kom Hørmødet
 og paa Hørmødet og annoncerer Hørmødet og han syntet udsæet
 om den og det blev gjort paa til Opførelsen. Blandt Hørmødet
 let kendte der dette Hørmødet en kvand det viede blev med sig
 manam var Ideen, man saa nemlig Statuen til Hørmødet og Leporello
 indviede, paa Dan Frans Befaling Statuen til Sides hos sig
 som betydet viede sig ogsaa Statuen til Sides, man ku i
 Pantemimen Tjen han gemyttelig faa sig af Hørmødet og Tui Hørmødet
 ter smør med Dørmødet og bliver bød dekke, man se ham

saa efter Sides Hørmødet viede i Hørmødet ind paa Tonet
 man hans Tamme Hørmødet viede paa ham, nu paa ham en udsæet comik
 Scene der udsæet det Hørmødet man har faaet at indlæg sin Hørmødet
 Hørmødet. Det var Spørgsmødet? Hørmødet viede Publikum med sig det
 Artyet. Den 30 April tal Statuen og Statuen, der kendte en indlæg
 trykhet Stemning inden hele Opførelsen ikke en Hørmødet sig og lykket
 for det Publikum Tødet. Men nu kom Hørmødet, den samme Tødet til
 og det Hørmødet viede at det var en Profanation af Hørmødet digt
 Opera at lode Bemærkelsen dække færd og se ham viede viede paa
 Scenen som dekke, det var en Skandale at det sig Tødet viede
 profane den danske Skuespødet med sig et Prødet og man
 hørte at det baade var færd og viede Sang det var gaad om
 Scenen. Deri havde indviede Blødet færd sig, Tui stier
 viede som Hørmødet var og Statuen svar han paa at Statuen
 skred og a Hørmødet viede. Man fik ved de senere Opførelse
 staattet af Hørmødet Hørmødet og færd Hørmødet, det sig paa samme Hørmødet som
 i sin Tid da den tyde General Hørmødet Hørmødet og Hørmødet Dødet til hans
 der spillet, Hørmødet ind sig Hørmødet, der var ikke et Hørmødet der den Aften
 sig færdige Hørmødet, men da Blødet viede sig færdige at det var en
 Skandale at spille denne Hørmødet for en dansk Dørmødet til Hørmødet,
 viede Hørmødet sig viede den udsæet Hørmødet Dødet og Hørmødet sig der
 da færd sig ind ham var af en saadan Natur at det viede til Hørmødet.
 Saa samme Hørmødet sig det med Opførelsen af Statuen, viede Sang
 den stod paa Programmet viede Hørmødet og sig færdige ind og Hørmødet
 ikke og sig Sangen viede lydt. Ved den Tid Opførelse viede man

at Publikum var virent om, at det udbleivende blev holdt paa Repertarier
 thi nu begyndte atkrænkene først rigtig at tage fart, men nøjedes nu ikke
 med at gule efter Støtten, men de blev pillede og først højtidet tale under
 hele Stykket, Haandlet, Tilraab, Klappen og Ribes rummede idaan Salen.
 Under Mellemtiden var 3die Akt faarmande den tilsvarende Politians
 Publikum til med No at se Forestillingen til Ende, men en Haandlet
 var det Svar han fik, Spektaklene udsædes under hele akten og
 det valet først op med at Sangen atter kom frem og gaa sine 3 advarende
 Søj. At det under disse Forhold var uambelig for os Kallikander at
 fuldføre var Haller er naturlig vort dog for haerdelig der spillede
 Statuen; thi i hans Scene i 3die Akt hvar han kammer druckten end
 og skel op paa sine Kert lauvde Publikum saa vaarsomt at det knapt
 var mulig at hoi Ophenteret. De samme Optog gjenlode sig under
 den 4 og 5 Opfaire. Men vort blev det med den sidste Opfaire, thi
 da var Demonstrationen at nu maatte i dakt maatte alyde Forestillingen
 det var uimelig at gaa videre for Ribes, Haalen, Sang og Tilraab til os. Politians
 siren maatte atter i faarmande Dod paalyde No, men det hjalp
 ikke, da blev der fra Kammerkammerne gims Dode til at gaa lyst paa
 Tilskuepladsen. Det hjalp for en kort Stund, men det var uendelig
 for os paa Scenen, at se idaan den oplygte Tilskueplads hvar at den
 Uro henskede, 3die Akt spillede vi ogsaa for lys Tilskueplads, men
 nu var Spektaklene om mulig enderne vore, Skrigballer blev i
 idpunte tilstand slynget fra Galleriet ud over Salen og med dees
 akryjence hys i det de dalede ned over Publikum der ved Teatret
 fremkaldte de et sandt Helvede af Skrig og Spektakel. Politians skud

ind og anbaet nogle af de uarsle Uordteftene og faie dem ud af
 Teatret. Under et dette stod Falleren med Ryggen til Scenen med Haan,
 loje Arme og skuede idaan Tilskuepladsen med en iskald Ro
 og et haerly Løst om Munden. Ved Tappets Fald bystede det
 likam ikke en Sang Sangen, men vedblev at Pile, men
 atter skud det mandstricke Politians ind og anbaet siggen en Del af
 Demonstrationen og laet efter laet tæmle Tilskuepladsen. —
 Kammerkammerne Falleren havde faet sin Høj gjennefaet, men til sidst ble
 for det nye Teater, thi indensinde hvar der fundet eten Skandal. Det
 i det nye Teater Anale end med Opfairens af Statuen. —
 Faarmande dette Capitel afsluttede mee anfaie at Kæjer Doduans Dussaryng
 i denne Saian gemaede sein 190 Opfaire den 22 November. Framme Haan
 afsluttede hvarom haen Hyling Statuen i Tilskuepladsen Salen.
 og endelig dende da de den gamle elskende; Digter Hestrey, en
 Mindefest fandt Pled den 11 December. Den første Aften blev den
 fremrytten Prolog af Emil Paulsen, skrevet af Carl Ploug og den
 efter opfaire hvar først alyde Gjenbaene. Anden Aften spillede
 hvar sidste skreue Kammer, Under Opføj. det nye Digterens Høj
 skader havde meget lysfuldt om sig. Hince festen sluttede mee
 en Epilog fremrytten at gamle Nede Lohram. fafattet af Søjler
 Schandast. Den 2. Juni hvar Opfairens Christoffensen sin Afkærfæsting
 med hvalken opfaire Scenen af Ungdem og Galat hvar han idfaie Politians
 Rese, som hvar Tjens Taben hvar man tidlige havde trost den store etyale
 af se Hof Paulsen, var androjet ety, for, men den Politians mee hval Lohkes
 med Faarmande Haale. Enden havde Christoffensen valet det Akt af

Liden Kirsten hvor hun sang Næmme Parti og endelig sluttes Fæsttellig
 med det Aft af Partistilløven i Langjemein, der gik av Samen med de
 det gamle Liv og sine fæst Skitoffens, der sam i gamle Dage somledes
 med Pøker til den luvante Partistilløven som Fri Bøtken som hans
 Hans Feuders som Hammenken, tidlige Kantenken Balle
 Fæsttellig blev for Skitoffens en smick Afked og han fik den traditionens
 Fremkalde. Det blev Teater mindes i ham en Kantenken hvis Partzang
 uider efterlode at Samen og nu ved hans Afkedfæsttellig mindes man
 ham i mange prægtig Balle fæst de Balle kværkanen og Afked
 af andre moornours hans David, Miterangene hans Tania i Rejemontes
 Datter, Barden i Bøksdrickens, Caros, Kew Nylig, Penim i Fædrens
 og i den Stærme i Partii, Fisker i Vælsens Telle, Max i Føjeskanden og
 mange flere for ikke at glemme Benait i Menjen har sagt det, det var alle
 Balle kværkanen gædes værnoket fyldt. —

En Tilværelse af en mindre kethøjst Aft fandt det i Dramen Maaned.
 Der Balletmester Emil Hansen var stadigvis meget nervøs og pindlig og
 det at han maatte forsige sig Indtædningen af Valdimers hende ikke gjøret det
 bedre og det var os mere og mere værnoket at have ham som hans paa Maaned.
 Da indtraf der en Rejemontes der for mit Vedkomme gjædes til at
 at jeg fældes hans Skole for Resten af Sæsonen. Men Skole paa Gymnastik
 skolen Hoptain Schuppelget af gik nemlig ved Døden i Dramen Maaned
 og den Dag han skulde begynde maatte jeg naturligvis følge ham.
 Jeg anmodede derfor Emil Hansen Dagen før Begyndelsen om tillødelse
 til at være fri for Teatringene til Hel men siger jeg: "Hvis du skulde
 indtræffe meget er jeg hjemme Hel og kan møde til Præis." Han

svarede mig at du ingen Næmme skulde være imager og at jeg gerne maatte
 være fri. Men nu indtraf det tilfældet at Hans Beck netop paa Begyndelsen
 dagen medte sig selv og han skulde samme Aften samme Fæstang een
 i Føjes Bøtke sammen med Fri Reimant. Hvad gør saa Balle
 mesten? han sender Bud hjem efter mig "Hel Hel" jeg var endnu ikke
 kommet hjem men "Hel Hel" komme jeg hjem og min Kisten med
 dele mig straks at der er sent Bud efter mig. Jeg indfandt selvfølgelig
 lig straks paa Teatret og ender får Hel, men til min store Forbælgelse
 var han allerede dukket Hans Becks Parti med - Valdey Føjesen -
 Da jeg kom ind i Sælen hvor de præis sagde han, at jeg kunne
 gædt gaa hjem i gjen nu herude han dukket Partiet med en
 Dame. At jeg blev sendt av den Behandlingsmode han vilde alle
 gædt fæstaa, jeg opbeholdt da paa Sælen til Næmme var forbi. Da
 han gik til det Værelse spurgte jeg ham hvorfor han ikke havde ventet
 til Hel med et eneste Præis. Han sagde i det han gik hurtigt forbi
 mig. "Ja, nu er det for sent Partiet er dukket, men jeg lad mig ikke
 opgive paa den Maade, jeg gik ind paa hans Værelse og nu indspændte
 der sig følgende Pentale. Han: "Hvad vil De? Jeg: "Maa jeg spørge
 Balletmesteren om hvad De sende De Bud efter mig Hel Hel nu da
 selv har gædet mig fri til Hel og saa dukket at Kantenken med en Dame
 det finder jeg meget mærkeligt? Han: Maa jeg bede Dem tage Kantenken
 til at jeg er selv jeg taaler ikke at blive i teatret." Jeg: "De bede mig
 om at tage Kantenken til Dem, maa jeg spørge Dem hvad fæstaa De med
 Kantenken? Han: De tage Kantenken til mig? Han: "Jeg taaler ikke at
 De er uforsvaret med mig." Jeg: "Og jeg taaler ikke at De lover

Dem saa hversindes an for mig, "Men De da ikke fautor at naar De dultes
 re et Kuepartie med en Dame, ser det ja ud som ingen af os "Kære Kæmpe"
 udfør denne Dans." "Men nu skal De kalde op på Taalen det ikke
 sig." "Ja det skal jeg men fainder vi sig lode Dem vide at De er det
 hversindes alle Mænd og jeg har aldrig det under og vi kan det mere nok, for
 Fremtiden luttet jeg mig for at arbejde mere under Deres Ledelse."
 "Hvorfor jeg sig ud af Taalen og smøkkede Dams i med ^{et} Bøje. For den Dag
 da var den 8 Decemler satte jeg ikke mere min Ben paa hans Skole, men
 arbejde allerede hele Næsten af Laivanen. Det var jo meget behageligt at
 dette Sammenhold havde fundet Sted og jeg havde virkelig anset af den nye
 Alend og det havde vi alle sammen, men han vidde jo måde, gine og,
 men sin sceniske Udsættelse Kænde han ikke udførte sidst. Jeg blev
 paa Scenen var i Blunder, han dansede Meneveller, men med Talat
 at sin nytmiske Sans var det en Lidelser at se hvad Besvær han
 havde for at følge sin Meddømmende.

N° 36.

Sam antast havde jeg oplyst min Hylighed i Kallingsgaard N° 22 og flyttede i
 April til Pædagogisk skole N° 26, Val. Hvilken var liden men vi havde faaet
 et Værelse mere og vi min Kæmpe og Datter og jeg havde faaet det nye dely' ind
 rettet. Loo troffe det sig en Dag at min Kæmpe for Bøje af en Dame som
 hun havde lovt at hjælpe, da hun som ung Pige havde lovt Hæstholdning, paa
 Gades Bakkestov, denne Dame var Datter af Gadsforvalter Carlsen paa
 Bakkestov, de to Damer opførte gamle Minder og under Samtalen
 sejde fik Carlsen at hun havde en Søster der skulde til Holstenham

for at stude Musik, men hun vilde ikke have de skulde faa hende
 anbragt, de vilde gaaen have hende i en pæn dannet Familie, men hende
 Fader Kammerad og Gadsforvalter hjendte ingen her i Byen saa de ansaa
 Løjen for ret vanskelig. Da fik Carlsen nageast faarby min hør Kæmpe
 at vi skulde tog den unge fik Carlsen i Hæst hos os. Det var jeg ikke vidde
 glad ved, men min Kæmpe antalte Familien Carlsen som meget skønne
 yndedeordige Mænd og at de havde været saa meget for hende med
 hun havde været paa Bakkestov. Efter at have talet en Del for og
 imod, mest imod, dette Faerby besluttede jeg mig til at indvillige
 i min Kæmpe Plan. Ved et gjentog Bøje af fik Carlsen kom min
 Kæmpe saa frem med sit Faerby og fik Carlsen blev utrygt glad ved
 Tilbudet, hun sigte hjem og meddele sin Fader (han var tankemand)
 og sin Søster samt Faerby, de faaede Aftalen bling just med
 Kammeraden og den første October ankom den unge Søster fik
 Anna Carlsen og tog altsoo Ophold hos os. Det var en anseende
 udsættelse og Sennet ung Pige, der ikke ikke lang tid for hende
 Læser og hende blev rigtig gode Venner. Hun passede sin Musikundervisning
 min Kæmpe sit Hæst og med Søster og Dancendans mig og naar vi om Aft
 tenen efter endte Dagsjening og jeg var for Søster hende i hende vi det
 meget hyggelig sammen. Jeg havde ligesom mit Bekker bestodt i gaaet
 Majentæin, det var mig nu blevet samled i min Dagsjening, men
 gaaende jeg vilde have min Kæmpe med paa den Tale lythodeles mig
 ikke, der var altid saa meget at gaa i Hæst saa det kændte den
 ikke blev tid til. Naar Damer er jo det hvide hær, og jeg spadserede
 out allene, men saa faarby min fik Carlsen at hun skulde gaa med

mij, det paa de Fiiskene maa godt, hien var vant til for sig Heim at staa
 tidlig op og færdig i Mark og Skov. Det var mig i Beyerne lidet gennemsigtigt
 at skuede mere end halvdelen for Magerne og havde jo vant vant til at
 gaa og filosofere allene, men jeg opdroge snart at faa dem sammen med Frøken
 havde en betydelig Udvikling paa mig for sin Berømt havde hien forældes
 i den fine Kædet og havde et oaktent Blik for alt hvad der raar i den
 Hensigt mig opmærksom paa mange Ting, det var mig skæmmet paa mange
 Plante Blomster og Fugle, det syntes det var et interessant Følgebog.
 I Beyerne koste jeg Frøkenes Byens Park og Anlæg at hende Langelins
 Hertelwalden, Smadeliner, den gamle Brintenbaum Værd, ligesom maade det
 es at gaa omkring og se de gamle Dele af Byen. Thi Frøkenen havde ikke tid
 ligst høft Lyst til at lare Holstenen at hende. Blandt mine Berømt
 som jeg var vant til at møde om Magerne rakte det jo stor Forbauselse
 at se mig sporene med en Dame og det var ikke mindre lang for Smakken en
 gik, men heldigvis satte min Hustru og jeg os ind om det og lod Falk
 smakte. Det faar ikke habue sig udmarkt Frøkenen færdt Behag i at
 aude hos os og vi i det hane hende, flere gange i Løbet af det halve Aar
 havde vi Besøg af Hammersøen og han udtalte sin glæde om at
 hane faar sin Datter hos os. Da der alligevel var gjensidig Sympati sprang
 Hammersøen om vi ikke havde lyst til at tillægge Sammenfærdig som
 hos ham paa Bekkethor, og da vi ikke endnu havde taget nogen
 Bestemmelse for Sammenfærdig vi mod Glæde det smukt tillid.
 Den faar det af Sammenfærdig vi i Holstenen, am Hensigten tog vi
 ind til Tudekshøj hant og Søndermarken, vi havde altid en uelpakket Med
 kuen med og ofte tog vi en i de smaa hyggelige Haver i Billeden

du havde bevaet deus sig for 1846ene, du fik en saa rar Med, vauu lide
 Ludein var kængst om at komme op i Lyngen og faa sig en Lyngetaar,
 Tankte Dage ngedes vi saamand med Hertelwalden, her var jo haade
 smukt og færdig. Demene havde deus sig med sig en eller anden
 Bog huan jeg koste høft for dem og Ludein hien maade sig mod sin
 lille Spode og Lyng og Tuden gik paa den Maade hyggelig og rar for os.
 Fik baadeen vare blevet faestillet haade for min Hustru og min Færdig
 og am Sønderen steg vi os sammen og tog ind i Skoven helt ind til
 Skadshøj huan vi saa tilligst hele Dagen for ind paa Aften
 at tog den smukke Tæer med Dampene huan lange Kyster, det
 havde stor Interesse for vauu ting sig du aldig, for haade uvel
 ved det saa ofte heseengre Færdig. En Ting maa jeg ikke
 glemme at Familien gdelig var blevet faarjet i det jeg efter min
 hane Hustru færdig haade anskaffes os en lille Hæind, det var en
 rindik Mager, der den Lang var suet paa Skode, den var til
 Faarjet for hele Familien næntly var det en fastentlig Lyngemere
 rot for Ludein, den var os umædelig hengiven og færdig mig paa
 paa Magerne. Jeg havde uend den til at den Sønder Mager
 maa jeg for Magerne gik ind til Beyerne i St. Magerne og at den
 altid skude hane sig en Lige Mager og det blev den snart klar om
 thi ardig saamand jeg digde om ad St. Magerne det Lige (Kandemere)
 i færdig og stillede sig op i Beyerne Port og den stor maa jeg huan
 og vandrede med Huan ventende paa sin Traditionære Mager. Vi huan
 de dette lille Dyr i Lister, men saa huan den os med 6 Hænde
 de deiligste og de Reiser man kender se for sin færdig, men det

faraan gader ja en vadsam Hammus, Ulyghed, jeg fik indrettes
 paa vore Sællekommer et udmærket Kænde-stætte, og her kom de
 de første sex Uger af den Tid, det var utyde maanedt og ved den
 smaa Dyr, der var der tre, og varen blev sig var allerede af Glæde om
 de smaa Kænde-hvalpe som blev trykkes, og krammede saa hin hvalp,
 med et klemme huet ud af dem. Men i langden kunde vi jo
 ikke have 7 Kænder saa blev min Kænde og en, om at anstaa
 dem til Laeg og der fik ikke lang Tid for de var solgt de var 3
 Hand-hvalpe, 3 Kænde-hvalpe for Kænderne fik vi 15, ja Kænderne
 10 1/2 pr Stk. Det tog Maxen sig sig med en Kænder Ka at blive hængt
 sine Bæn, men vi kunde ikke bryde sig efter at udsætte os for en
 tyelse, vi fandt am nyle og vore Bedjende med os have sig men en
 sig om en Demekend, saa tog vi den Bestemmelse at ender dem Dyr og en
 Mayentind gik jeg ud paa Skolen med dem, der var ingen bymme
 der med det var sidste Gang de saa den, det med blot have
 været en forførdelig Bedrøvelse, det var som om Kænderne
 havde en Andet om hvad der foretog dem, thi da jeg kom
 til Veterinærskolens Hus, med den ikke længere, den stod og saa
 paa mig med sin store Gode Gode og jeg skal ikke noget at jeg
 var ligesom at vende om igjen, det Dyr var saa skændt at
 se, men nu havde jeg kintillet at det skulde vore og jeg lod
 en Bænd om den Hals og jaite den gennem Haren til
 Kænde of deler, her tog jeg Manden som havde med hin
 dem at gå, det sad mig fast Halsen da jeg skulde hede ham
 Clarofarmen Kænder, og atter var jeg med at vende om

men jeg fik det so sagt og han spurgte mig saa om jeg vilde se ham
 Clarofarmen Kænder, mig det med jeg ikke, men jeg vilde nok se
 Kænderne naar det var gjort, han tog nu Svoren for mig og trak af
 med Dyr, jeg tænke ikke se paa den jeg med ikke vedens Gode
 jeg faldt mig nosten som en Forlyden, jeg fik derfor best et
 Kænde-tid og ham saa tillyg til Kænde, de saa det lille Dyr nok saa
 vellyt som om det var, Kænderne trattede mig med at den ikke
 ikke havde lidt meget men det nosten givskelig. Men jeg havde
 mig selv at det med jeg ikke efter vore med tid. Der jeg kom hjem
 uden Kænder, var det første der blev spurgt om hvad den var hende
 og da de fik det at med ja da var de jo bedrøvede om ikke at
 have faaet noget Afsked med dem. Vore lille Gode min maatte
 vi fortælle en eller anden Historie og i den stode Kænder havde
 været det ikke saa lang, for Kænderne glemte dem —
 Men for at komme tilbage til Sammen, endelig gik det den lang, venten
 Dyr da vi skulde igjennem til Kænder, for Mayentinden havde vi haft været
 med at pakke vore Klæbte og endelig holdt Drakken for Døren der skulde
 Kænde os til Teubner-stationen, jeg havde nu var hylig af
 for en Aanded og kængte om at skide paa hendes Kænde
 vi tilsoe i Drakken og mellem nu ofte og gennem den kængende
 By til Stationen vort Røjgods fik jeg endskrevet og vi kom til
 Pæder i Bayren. Toget med os ofte og vore lille Gode min jublede
 af Glæde, Kænder var jo nu blevet saa stor at Kænder havde
 paa hvad vi fortælle hende og paa Røjgen spurgte Kænder om men
 end til Kænderne Kænder var paa. Da vi kom til Kænder

var der et lille Dykked, her var meget her paa Statuen og Roalen med Arin
 og Partitionsdruyner Faldbyen og Frøkerkeir med Bayusk og Sæverand
 jeg købte et Par Kiør og i speile var Frøkerst med godt Kleinar med dem
 Tojer rullede videre med os til Næstved. Efter et Par timer Hædel
 holdt Tojet ved Næstved, her holdt Hæmmuuden Vogn i fik var Bog og
 og os selv pleacet paa Vognen og nu gik Læren gennem den gamle historiske den
 var saa rigt paa gamle Klasker og ender her mange smukke gamle Bendinge
 marksliggende, der stammer fra det 17. Aarhundrede, vi kørte ikke stak
 til Bøkketov, men først til Nesselø hvor Hæmmuuden Pår Søel
 Carlens havde en Gaard der hed Vindsmine, ankommen her til blev
 vi paa det hjertelige modtaget af Hæmmuuden og af Læren og hans
 Hustru og Børn. Gjengæst mellem Fik Carlens og hendes Tojt var
 meget et en sandt Glæde og man fælle sig godt tilmed blandt disse
 mennesker. Nu blev der spændt fra af Gaarden Hæde og vi kom
 indenfor og et ueldskt Middagsland stod dækket i Spejstuen
 og med god appetit efter Rejser lod vi den gode Mad udføres
 Nærfærdighed. Høffen blev dækket i Hæven og først langt ud
 paa Eftermiddagen tankte Hæmmuuden paa at luge og.
 Endelig blev der gjort Orde til at spænde fra og under Fædel
 kørte vi ud af Gaarden og luge os nu paa den Læles Hæstær
 til Bøkketov. Vogn dertil gik gennem Mark og Skov og nydelig
 smaa handelyer og i det strækkende Vogn i hændt var der en del
 Læ. Ved 6 Tiden rullede vi ind foran Bøkketovs Godsfarmale
 Bølg og i Døren stod den ældre Datter og modtog os med aalene
 Arme, var blev Rejse du paa den sidste Økser og havde fæst sig

en her blev færdig modtaget af Fik Carlens og anbragt paa en
 Sofa sammen med sin uide. Min Hustru og jeg fik anbragt ved Orde
 og i gæder min liden færdig dækket et samlet i Spejstuen
 til et ueldskt Aftensland, hvor Hæmmuuden i hjertelig Od blev
 os velkommen. Efter Bordet gik vi ned og saa paa alle
 Hellighedens og alt var meget af en ueldskt Kyggø saa det var
 umuligt andet end at fæle sig godt tilpas, vi gik alle lidt
 tidlig til Ror da vi var trøtte efter den lange trættende Dage.
 Næste Morgen da jeg var staaet op og stod i Hæveden og saa ud over de venlige
 Skove, tænkte jeg, det bliver ganske rokket en del og Hæved vi skal tillægge
 her. Nu skulde vi jo rigtig til at luge Læren at luge og vi hender ikke for
 ny en lude til at mere so omkring end den yngre fik som havde hos os, og
 jeg mee give min hær Hustru Ret, thi hær soger altid dine Od, men
 jeg mente hær at smukt Skonparti eller smukt Udlyst og jeg saa
 sprængte hær, hvad hær syntes andet: "Det det er meget smukt, men
 ikke saa smukt som paa Bøkketov." Tælle. "Det det er ligesom paa
 Bøkketov." Ved stadig at hær denne Ret paa Læren saa hær om
 lig arntale, skal jeg ikke nødt, at jeg var meget ny og jeg efter at give
 Bøkketovs nærmere Betjendelse og nu stadig med Hødet og det
 mee jeg indramme at min Hustru havde ikke sagt for meget.
 Thi dyligt var hær. At hær hær det er umuligt, hær en
 Gæfud Hæmmuuden eller en Stogard kan hær det skilde den paa
 Lang venlig og tillig stænkende Næst sam aalene sig færens
 Gjene. I Ordet Bøkketov ligger Bømmuuden for denne Læ
 Naturangivelse, thi Bøkketov smær sig gennem Skov, der snart

med sin stige Bunker kom sig paa hui Side af Bakken og staaende
 paa en af disse Høide angjort af Skov paa alle Sider og lyttende til Bakkens
 sagte Risten dybt inde under sig og de tiende Fugles Sang rindt om
 ja! saa er det paa en Sang baade hørt af furet og dog saa dybt gjennemt
 jo! det er som et jærnt Paradis. Jeg vandrede mig doglig i disse kunnene
 Omgivelser og befant jeg mig saa dybt inde i Skoven ved lignende Pletter
 som de omringede skidene, kunde jeg ligj Tæmme og deimne og deimne
 og lytte til Bakkens fortrolig Risten og til Fuglens Sang, pludselig kunde
 jeg saa blev vaht ved en sagte Risten i hoved, men det var ikke Men,
 men den fastgjorte en, det var daadys med en lille Høle de gjennem
 Skoven saas ned til Bakken for at slukke den Tøst. — Gode Skytte,
 Nielsen hed han, gjorde jeg Betjendelse med, med ham stiefede jeg
 rindt i Mark og Skov og i havde mange smaa samme Tæmme sammen
 to en dog faulst han at vi skulde se at fange nogle Bøkkere, dem
 tog vi med Høstis, men det var for langsom en Maade at faa dem
 paa, han fandt da paa ved Hjælp af Sten og Sand at demme Vandet
 op og paa en Maade stande Bakken Løb, men vi maatte stadigvæk paa
 paa at Vandet ikke blev i jennem Domminger og at denne var langt hør
 der var dybt Kuler i Bønden, naar saa Vandet var kaldt for det dybt Høle
 hvor i Reglen Froskane ophøst sig fangte vi de stædt af dem og
 de var doglig fine i Hølet og smøgt stæstet med smallet Løst og
 nye Høstis til. Ja! Dagen gik som Tæmme for os og stadigvæk med
 den allestædt Færdigmentet fra Familien Carlens Side, de ville ikke
 alt hvad de skulde gaa for os, naa lille Guddein hør var ja i hufst
 hele Dagen og maade sig mest ved at rode i en Færdigment, men

da hør gjæms ude hør en Sprøde og en Tæmme og en ikke fænter nogen
 som hør kunde tæmme sendt Hammooden stædt Bød ned til
 Sneken i Røde Høle for at faa en laust til det lille Bøsen, som
 han altid holdt ved lille Guddein. Aftenerne tilbrøgt vi enten i
 Høven eller naar det var kølgt, inde i Hølet hvor der saa blev smøgt
 og spillet og min Høstis og Fik Carlens. Vi dygtede paa Brøgt og spillet
 med stor Lidenskabelyhed eller ogsaa sprøvede vi i i Gode Høstis
 hør eller i Høstis hør i rogt hør af at hørme da Gode
 Lars Clausen altid tæktede os med Høven Prædiktat, her fandt maunly
 Guddein smøgt med og so Lars Clausen var en stor Bøstener var hør en
 doglig Gøst hos ham og vandt baade hør og alle Høstis hør Høstis
 Var maunly Tæmme var naa vi skulde til Stæden og hør, det faulst
 naar vi var allene med Hammoodens lille Døgn, men naar der var Gode
 blev der loyt nye Høstis Høstis i en Høstis, nu i Tæmme hør Familien
 Carlens Høstis af dees Sider og Datter Bøstis, hør var jist med Tæmme og
 hør der var i hørke Døstis, og det var under Sang og hør og stædt hør
 med at gjennemgjennem i den store Døgn ankom til Stæden
 Bøstis hør to en 150 Høstis for hør af da der ingen Bøstis hør var
 vi os ud til Bøstis hør i en færdigment Bøstis, jist blev Døstis hør
 ud og naar de var færdig med at hør, var Tæmme til mig og Døstis, da der
 ingen Bøstis var paa Tæmme hør vi andt ved at stædt hør ud til
 Bøstis hør smøgt var vi til demene smøgt til den anden Side smøgt
 smøgt vi et for Tæmme hør, men det var allammen under
 Spøgt og hør, hør vi soo endly maest Bøstis hør hør i
 gjæms hør det med det og med Høstis tæmme i alle om imellem

hinanden. Saa kom den ojenlig Bodegæst den fra Demeens Vedkommene
ikke kunde sættes uden Skizzen og Tegnene ved den der skog
højst for det lille Væsen havde en offentlig Skæftning for Bønder, Saa saa
Demeens var færdig og de udbetalede var kom ind og kom Tæller til os Mand
folk. Tilhørene tilhøvede vi altid til Fods, det var en meget smuk
Spadserevej gennem Skov forbi Kellers Hølle og gennem Færøstegården
hvor min Hustru altid opførte gamle skinder for den tid hin var den
samme Husholdningslev. Disse Bodegæster tog gennem en Hæms vi kom
saa lige hjem til Aftenbædet og det kan nok være vi var særlig overvære
en sådan Skæftning. Vi var ogsaa paa lang Hæms omkring i Lyng
en Døgn kom vi til Faxe hvor det var meget interessant at læse Hæls
beretning, en anden Døgn kom vi over til Steenlangsgården der var
færøstet og Hæmsværens Skizzen i H. Bædder, hvor vi blev med
Togt med adene Skene af den gæstfri Familie og inviteret til et
andet Aar at komme igennem. For at tiden den gik hurtigt men der
blev ogsaa saa meget for at mere os er en Skæftning og en skæns
Døgn slog den time der sig skæns tog afsted for denne skænsdige
Familie, det var kun mig der skæns rejste, jeg skæns paa en to
Døgn tur til Sønderjylland sammen med 3 af mine Hæmsværen
den var bestemt til de 3 sidste Dage af Fejen, saa hvor mædige ^{de} jeg
maatte jeg begyde og en Skæftning var mig Rejst og begyde til paa Tøgn
Da Hæmsværen og Hæmsværen var skæns her og nogle indkøb
i Næstved kom de mig ind til Hæmsværen, det var med mange
blandede følelser jeg sove færdig og færdig dette dybt Sted. Da
vi kom ind af Gaarden stod de tilhøvede og næstved saalange

indtil en Omvæltning af Væsen skæns dem for mig. Vi færdig vi til Skæftning
og her tog jeg en hændelig Afsted med Hæmsværen og Færdig og Takke dem
saa mange Gange for den hændende Tid jeg havde opbragt mig for dem.

Tæller til Sønderjylland var bestemt allerede i Færdig ved en Sammenkomst hjemme
hvor ^{vi} Hæmsværen Deltogere Ballekøben P. Smith, Georg Berthelsen, Hans Beck havde givet Hæms
Vi færdig havde dannet en Færdig for flere et eller to, Færdig med den
var at saa saa mange Penges samlet et ind færdig kunne gæve en eller anden
Tæller i Sønderjylland, færdig Sønderjylland havde indværet i Malen's huse vi
havde haft en meget færdig Døgn, nu i Aar var Hæms ved idelig
indtægtsmæssige Skæftning og et bestemt Kontingent af 50 Rb. om Mænd
været saa stærk at den tillod os denne Udflugt til Sønderjylland.

Færdigens havde det indelig Hæms "Tæller" men det kan næppe
færdig idet vi paa Hæmsværen, havde den Skæftning at Vandet færdig
med en Vandkøbe for at færdig ikke skæns var for glat at dans paa
Vi færdig havde Hæms sin Uge til denne Bestilling og til den der havde Uge
havde vi færdig lavet et Emblem, der færdig en lille Hæmsværen
havde der skæns blev synlig paa Brygget. Vi havde lavet en Hæms
Kønsgrøffer, der næsten var indelig at tænke, men det begyde jeg
Penge i vores Hæms, blandt andet, Døgn der havde Uge, maatte ikke sig
"De", til de andre Hæmsværen og mange andre vanværdige Hæms
saa jeg var ikke tænke mere, men Hæms færdig var altsaa vore
saa stærk at vi havde bestillet denne Sønderjyllandstæller.

Ankommet til Næstved kom det tog for Hæmsværen jeg skæns rejste væk
med til Hæms, her skæns jeg tog med mine Hæmsværen, efter en Hæms
Færdig allerede ekspedieret ind paa Hæmsværen og Hæmsværen var Hans Beck

og Ludvig Smith, Georg Besthelten som havde stillet en Danseskole
 i Fyeland skues i en troffe i Henslag. Vi sporede nu ned til Havn
 og gik ombord i en Dampskib og kort efter lagde vi fra Balværket
 Det var en meget interessant og smukt Sigtelse, den lille Dampskib
 anløb nemlig en Masse smaa Byer, først sydes vi over Stær
 Bølt og saa ned imellem Langeland og Fyen saa norden om
 Thuro ind i Søndragsund, hvor vi anløb den fra Siden saa
 maleriske By Traense, Dampskibsbuen var her meget smukt
 af unge Sommerbløde Damer, Traense er jo bekjendt som et
 smukt og sundt Sommeropholdssted navnlig er Damerne jo
 berømt for sine Omgivelser og Udseendet ikke mindst. Bægrene
 Hvide der i Carl Halls By, Buehølm Badschaun, hveder dem selv, jo
 meget hyggeligt bliver antaget. Efter at have landset Paraguen
 og Gode sydes vi videre fast i en Masse smaa Byer der her ligger
 i Farvandet sig navner Suelino, Auenakø og Ryo hvor sam
 bekjendt Kong Valdemar Atterdøgs gaa Taften blev taget til Fange
 af de halstenste Grener. Efter at have anløbet Faaborg gik
 vi nu sønden om Als. Det var ganske interessant at bemærke
 at jo nærmere vi kom ind i tysk Farvand jo mere tydske
 lunde blev Skibsbestyrerne, da vi sydes i danske Farvande
 kunne de saa idmødet tale dansk, men nu fandt de ikke
 et Ord dansk mere, hvad vi vidste havde af Forstikninger det
 maatte vi hente paa tysk. Vi sydes nu langs Fjorden af
 Als og saa den blankpaleude Sejersøje som tydskerne havde
 rejst paa det højste Punkt paa Fyen. Det var med blandede Følelser

ser et indtryk her, dem i den danske Flotte saa kjendte Mænd, som nu
 var tydske her, det var velmodig, Stung i mit Byst, vi sydes nu
 i Als Sund hvor vi paa den ene Side havde Dybbøl og paa den anden
 Panduborg begge sajely Mænd om var utydske i Krig i 1864.
 Efterkommer som vi naemmede os Søndragsund hvide vi komme af Hvide
 det littede paa vort vedmodig Sind og vi blev enige om ikke for strækt
 at lode os vin med og vore patriotiske Følelser. Da vi lagde til Balværket
 med Søndragsund blev vi Vidne til det første Billede paa tydske Garnison
 der. Lige nu for Antalletstid var der en stor Restauration, hvor der iden
 for samme var anbragt en Masse Stole og Bæde, med Bædene sad
 en 30-40 tydske Officerer, de var meget højsættede og Sædvanlig fl. blev
 den ene efter den anden tænde, inden idelig Hoch Hoal, alt imellem
 et tydske ekeliter arkeren spillede den ene lystig Malodi efter den
 anden, og sydes, det kunne de det saa man lode dem, meget lang til
 lag stød nogle menig Soldater med den af os saa fastholdt Sikkerhed
 paa Hovedet, de havde dem Officerer Hoppe over skinner, deruden
 vander mange spadsmunde Damer, der kastede sinne Fjind til Officererne
 Dette Officereskole var gennemgik i Dplund, vi fik at vide at det var afskroet
 gilde for en Officer der skues forflyttet til en anden Garnison, kort
 efter at vi var lagt til Balværket hrad de alle og trykkede hinanden i
 Haanden og paa tydske Maaner kyssede de hinanden paa Kinder, nu
 lod Skibsbetjenten og alle Officererne stille sig paa et Gæled med
 Balværket, Musikkorset rykkede naemere, og Officerer der skues
 rejst gik ombord, da Skibet satte sig i Bevægelse gjorde alle
 Officererne stramt Hannoi og Musikken spillede en lystig March

Hættiken lød lange for vare for men efterhaanden som vi fjernede os fra
 Søndeborg tabte Lyden sig og Dampskibet Kjøbenhavn blev atter det
 dominerende. Vi tog de to Officere der var kammeret ombord i mar-
 mine Gjæst, den ene var en gammel Kjøbmand og en Oleust med et Par
 optagende Mærker, et Par rigtig Fjendebærende, den ^{anden} var en yngre
 Lieutnant, vi kendte smukke for dem byge at Drikkevarerne var
 gaaet dem til Hænde, navnlig havde den gamle Oleust svært ved at
 gaa lig op og ned ad Døkket og hans Øjeblik fik han sin Salte imellem
 Benene, og hvis ikke den unge havde gjort noget for at endre Besøget
 se den gamle færdig sig, havde han tænkt om for Døkket.

I midlertid syntes vi af Sjøkøbenhavn til sam i anløb ved Mikels
 Fremland, her kom, meget overraskende for os alle to Georg Beethovens
 ombord, han var allerede om Mayen ankommet til Flemboj hvor
 han havde søgt for Hotel til os og fik vi trykt til at ankomme os
 ved at stode til os i Hættiken, vi passerede vi hurtigt sammen og han
 især havde nok at sige om hinanden. Vi to ankom vi til Flemboj
 og gik straks til Hotellet, det var det saakaldte gamle Hotel, dets
 Værelse var særskilt, men da han sad i en god Stilling maatte han skjule
 sin Danskesindethed og tude imellem de Kinder han var iblandt

Da vi vare sættne omkring den lange Kjøbmand fik vi noget at spise
 og gik kort efter til Ra, vi havde to Værelse der stode op til hinanden
 og vi havde jo en Del Kjøbmand inden vi kom til Ra. Da vi alle
 tre vare halvt indtrængende blev vi pludselig mødt af Raal for
 Gaden i Palizeit, Palizeit vi spændt alle ud af Længsel og ilde
 til Vindene, Raalene kom for en meget drukkne Mand, der

og en Palizeitjant blev skubbet henad Gaden, det var den drukkne der saakaldt
 to for Palizeit, og han havde ham dog lig i Halsen for sig. Efter denne
 blev Aflydelse gik vi atter i en og var nu godt borte Hættiken uden
 nogen Færdighed. Stykket af Sænnen stod i en meget skæmmet, det
 var Søndag i en fast fik vi var Hættiken seerent og vi stode
 vi for Forten for at se alt hvad der kendte have Interesse for os.

Det færdig vi gik efter var de gamle Kjøbmand for Flemboj Kirke-
 gaard, ad en smuk Vej maatte vi hikke og den med Indgangen til denne
 var det færdig vi saa det sønderbovede Kinder smukke som de gamle
 havde sigt om de færdig gamle for Kjøbmand, det lød henlagt i
 i en Kjøbmand, det oprakte os alle, men en Trist fik vi dog da vi kom
 til Kjøbmandens de vare smukt medlystet friske Mandie med
 Dannebrogfarvede Baand smukke Lægne, de røde og hvide
 Baand var dog ikke fjernede, da vi havde smukt en Stund med
 dette højtidsfulde Sted, sigte Hans Beck sin Fader Grav, som færdig
 Lægne var han begravet for denne Kirkegaard, efter nogle Løjer færdig
 vi den, vi trak os pietetsfuld ^{tilbage} for lod Hans Beck ene med Grav, det
 var nemlig færdig Lang han begravet sin Fader Grav. Efter en Stund
 samledes vi atter og vi færdig Kirkegaard. Det var vi skæmmet
 os var Raadhuset, det er en meget smukt monumental Bygning opfod
 af røde Mærker, med et smukt Tårn for Midten, straks lige over
 man kommer indenfor Døren er det man møder et ^{færdig} prægtigt Marmor-
 statue af Kjøbmand Wilhelm, og Raadhusbygningen blev vi nu færdig i en
 i de færdig Lokal og alt er stædt og smukt indrettet, hvad
 der især interesserede os og var Edsskousalen hvor den gamle

Patriot Takken Naimalee saa mange har været indstillet for og
 hvor man ligner mange Lange er blevet dæmt til Fængselslof for sine
 brændende patriotiske Tale for Danmarks Bevarelse. Da vi alle
 kom ud paa Toden tunde vi stend i Byen hvor mange gamle Bygninge
 quin denne By sit smukke og karakteristiske Præg. Flensborg er nu en
 By paa 40,000 Indbyggere, og andre Seværdigheder var den smukke Maria
 kirke, selve Byen ligger smukt ampuis af høje Bakker og med den
 indente Bucht af Flensborg fjord. Her denne var Vandring gennem Byen
 kom vi til en Restauration med et stort Belluui, den var meget høj i Lejgen
 her fik vi lyst til et spise Frokost; vi sidde og en Plads paa en Altan
 hvor vi havde den smukt kunnings Udsigt over hele Byen, med Flensborg
 Fjord og det udsigtede Landstykke paa den modsatte side af den, her fik
 vi sement en udmærket Frokost, kvartel vi midt adskellig, Lidde fl
 der jo sangen aldel fastindly' jo' som vi syde. Det smager som rød
 Malt og Chokolade. Her opholdt vi os et Par timer, kventer nydende sig
 lig of det tydske fl. Da vi alle lidt op og kom ind i den mest befordrede Del
 of Byen, gik vi ind i Betjendskæ med Galstakken, den var fastgjort paa
 Hæinet of et Hui of lusted of en Fernhøje kvartil den var fastgjort en
 Halsring med Kongelæse, denne Ring fik Delikventen om Halsen og
 maatte saaledes staa til Spil og Spise for den farle præsencende Mængde
 der havde Lav til at haane og spytte medkæmme i Ansigtet, am de havde
 lyst dertil. Vi sajede nu en kugindt Vinkjelder med et stort, for Schwartz
 zen Kvalfisch, det var en Seværdhed, man kom ind i en Hølder med kvælede
 Møstenloft haant of tykk biler utallige Skeletter af alle Slags Fisk hang under
 Loftet, paa de gamle Tjeters Hølder lange Vøggene var andagt meget

spaldene Star gamle Hui og Hænder, Møblenertes var gamle udsat
 me Tjeters Star og Børde of rindt am i Hølder ha en her Del Uin
 fude, en gammel Hølder med i Skjænter og Hølder skind
 faustod Betjeninge, vi plejede os med et Bord og farlangte
 en Flaske Hølder med, den smogte fastaffely og vi Touho os i
 var Farteri kensat 100 abar tillig, Tiden, da vi havde sletket
 var fæst, gik vi hjem paa Hølder her en god Middag og en Tunde
 Middagsam enen paa Faemidogen skunkenen gik ind. —
 Den Eftermiddagen toge vi med Dampskibet til Glücksborg for at
 gik os kugindt med Stødet her, Straks da vi kom land kom vi lig
 ind i en stor Havn med en smukt Restaurationbygning, Havn
 gik am i en smukt Byestov, da det sem antaet var Landog
 fik vi Anledning til at se et meget højt falkelin kventer, her
 vundte of Landogskode Hølderstadfolk, med Havn og Børde en
 Troem of unge Pige tunde sig i høje høje paa Glas pænnene
 Mærke of Børde paa med Børde paa skulende faran sig luv
 sig i Havn Lange, paa Restauration turen sad der fæst
 of Officerer med deres Damer iblandt Officerer gik ind
 vi var drukkne Omed for Glücksborg, man var nu blevet Odin,
 alle drak det fastaffely fl, et skiltaroken spillede og farlige
 det høje Billed med sine høje Melodier. Vi maatte natu
 ligen ogsaa have noget fl vi tog Plads med et ledigt Bord
 og farlangte Bier og maade os nu am at se paa det høje
 de hui amkun ab. Det var aldel ukunstelig hvid vi paa denne
 Børde consumere of tydske fl. Maalt med Turen til Glücksborg

gjæst færemmelig Stættet. Vi spadrede gjennem Skoven og kom efter
 et. vi med dette smukke mindelig Sted, der var i en liden Skov, og
 der havde her i Aaret 1209 været et Kloster for Cisterciensordenen,
 men 1587 blev Klosteret nedlagt Stættet bygget af Hertug Hans yngre.
 Desuovne kunde vi ikke faa adgang til Stættet men maatte nøjes med at
 se det paa Trastens, atter her stod vi omfjerd historiske Stænder, Kong
 Frederik den VII's Sæde, som bejndet, her og her havde var menne
 i sine unge Dage, selv Stættet var en hvidkalket Bygning med tre
 atterkandede Vægenetæm og et Spej paa Møllen af Tøjet, det havde en
 pragtfuld Beliggenhed omgivet af Skov og Sø havde det et yndig
 romantisk Præg. Vi faratte var til Byen Stættet ind til den liden
 By Lykblom der skal være den af Høftugt og vi har 800 ind
 bygget, det var en gammel liden By, vi kom forbi en Bænk der
 havde udstillet en Masse Smukkeheder og Sættene fra Lyngby
 der, vi havde lyst til at køle nogle Gjenstande her, men da det
 var Kællig var Bænkens lukket, men da Frøehausen og senere
 saa at der var en Farvetning at gøre ualemede kan herudvælg
 vi Bod og vi gjorde et stæn Indkøb af forskellige Ting. Vi skued
 vi tillyg til Dampskibet og kan alle høje skandaler Banker, med
 den stjerne Udrigt over fjæden og omlysende Stæder. Vi spied
 vi den liden Tårn tillyg til Flensborg, hvor vi havde bevillet at
 tillerige Aftenen i Tivoli, da vi kom iland var vi atter blunde
 tæntig vi kom med i en Børnjæde med Næm Gnommen byde
 Interiøret var meget lignende som i Vindjælden, her fik vi mæde
 og og saa gik vi i Tivoli, med Næm Tivoli var der ikke noget

Samligning med det Holtenhauser Tivoli, thi som alle bejndet finder
 der ikke noget til Færdigtelstællerummet i hele Tivoli, i dette Tivoli
 var her en meget smuk Have, flere Restaurationer og en Danseplads,
 med en af Restaurationerne maanedes et Weinudsmagere, her tog vi
 Plads og sad og ventede — jo jeg behøvede ikke at fortælle hvad vi forlangt, her var
 vi paa Stænder der at der var Dame blev udmærket udsat, vi besigt saa
 Dansepladsen hvor Salsater med dem Pigen fik dem en lystig Plesning
 for en liden Peng, jo det var alt hvad der var at se, da her ikke var
 meget særligt at faenige os om gik vi hjem til Hotellet, paa Vej
 hjem var vi Viens til at for Betjenten her en dygtig Mand paa
 den Skæder, han gjorde et syndigt Spektakkel ved at blive transportet
 et paa denne Maade. Der vi kom hjem sigde vi stæde var
 Værelser, men faenden vi gik enig udmærkede vi os ender
 enyng med Drikken, der var noget som Sød Mælk og Chokolade.
 Vi var lidt sent paa Tæde den næste Morgen, men vi fik sig tid til ender en
 gong at spadere omkring i Byen og tog Afsked med de forskellige Stæder vi
 havde bejnt inden var Aften. Vi gik i omkred Dampem og kom
 vi den samme morgen Tårn tillyg 10 9 Aften satte vi atter Tæden paa
 Holtenhauser Tivoli og vi var alle enige om at det havde været 3 faengigt
 og maanedes Dage. Jeg stod vi alene paa Holtenhauser Tivoli og vi
 ikke rigtig hvor jeg skuede paa den, jeg var i paa en Møde omkred idet
 min Hæst og Dætte ender opholdt dem paa Bøtkeskov, tog hjem
 i den samme Hylighed i Tivoli Skamjedet det havde jeg ikke lyst til
 saa styrelse jeg bærer med til min Farver i Tivoli, der var
 meget udmærket ved at se mig efter saa lang Tænder, de

moedte mig med sølve Arme og der skænde ikke var Tale om at
 gaa hjem i min Højhed min Kone Hode fik hurtigt roet en
 Dens til mig og efter at have fortalt dem hvor dybt vi allerede
 men havde høft det og de meget ofte havde spjægt til dees
 Opførsel var till Gudmen, kom jeg til Ro og sov uroligst godt
 under det hjemmelig Dag. Endnu var der en to tre Dage Almag,
 of Fein, som jeg ikke rigtig kendte, jeg skulde tillægge, so traf jeg
 min gode Ven Franses Johan Fessen, man havde gaaet for Dage til sin
 Raadighed og saa besluttede vi os til at vi skulde Køre paa Cykel
 til Bakkenhav og amuse os med Familien derude. Sam sagt saa gik,
 men jeg havde aldrig dykket den gode Cykelspat, men saa fik jeg fat
 i en meget lillende Tricycle med Rastninge, gaa gik jeg først en
 Prøvetur sammen med min Broder, der var Cykelist og det gik udmærket
 og jeg fulgte udmærket med. Aftalen med Johan Fessen lod paa at
 vi skulde mødes med Aftentzet der gik til Høje og kørte videre vi
 startede til Bakkenhav. Ved den fartsatte Tid var vi den tredje med en
 Hestevogn, fik dem indskrævet og kørte til Høj hvor vi ankom
 No 9. Da det var midt i eftermiddag Maaned var det allerede mørkt
 vi standt saa Cykellygterne og begyndte Turen, da vi var kommet
 et Stykke udenfor Høj, mødte vi en anden Cykelist og da han vilde
 Køre hele Natten til Vordingborg stog vi Køl med ham, det var
 en hemmelig stjernerklar Aften og Højs Rønderig var som et Stær
 guld saa det var dybt at Køre i Ro og Mør, var Bestemmelse
 var kun at Køre Halvvejs nemlig i den Høj og saa overnatte i
 en Hø. No 11½ naade vi Thuleby, den flummede Cykelist

forsatte sin Vej og vi gik til Hæse, der sad endnu nogle Gæster
 som vi kom i Snak med, No blev i fælles vi kom ind.
 No 5 næste Morgen startede vi igjen, efter at have drukkelt Mør,
 gjenkøbt, Vejret var idemærket, og det var en meget søndt
 Tårn vi passerede Hæse og Vemmetop Hæse og kom ippinen
 flere smukke Skane. No 6½ var vi ved Rønne Hæse, her tog
 vi os et Ølud noemt for ikke at komme alt for tidligt til Bakke-
 skov, so vi ikke vidde tog Familien paa Senen. Vi havde med
 en Hilsning tillæg og her var jeg mig paa kjendte Steder, og man
 meget stædt om et fæltare Hæse de fæltare, lufjendte Steder vi
 kjendte forli. Endelig naade vi Godsforvalterboligen, alt
 var tilsynsledende tydeligt og stille, vi sprang af Cykelene og kørte os
 ind gennem Hæseporten, jeg gik allene hen under Kjørtvinden som
 Sammenhæng var og saabte paa - paa og Kørte efter stak de to
 Hænder ud of Vinduet, det var Søstern Carlen, der havde dees
 Sammenhæng deroppe. Stas Farhævelse og et Glødesiddende,
 der paa gik jeg hen og bankede paa Vinduet hvor min Hæstevogn
 of Datter var, nu kom jo alle snart ud of fjærene og naar
 lile sig var henrykt om at so sin Fader igjen. I skæntsom
 der havde høft sig lidt tillæg kom vi indom og so han fik
 Anna Carlen som han havde vent sammen med tyvne bras
 so var han snart som tyvne han blev presentet for den
 alde fik Carlen og saa ejnde fæltare med, vi fæltare
 dem at vi vidde tillæg Højen kendte, og det var de alle
 meget glade om. Sammen fæltare so at vi skulde Cykel os

til Stranden og tog os et Bad, medens de fik Klud istand og
 satte Frakker paa, det var et udmærket Færdey som vi skede
 realiserede. Da vi kom tilbage fra Badet var Himmelen kommet op
 og med adskillige andre mødte vi den gamle Johan Jensen og mig, vi kom vi
 alle til Frakker og Bennektioner, jeg meget hurtigt og jeg smatte beude
 alt om min Tur til Helsing og ligeledes Turen sammen med Svend
 hente, Kluden og Dagen fik med et spæde omkring gode kjendte Steder
 og min Ven Johan var bejvlet for den dybtj. Kluden, ligesom jeg var
 henrykt over alle de de kjendte Steder, vi fik naturligtvis ogsaa
 Tid til et Parti Broget. En Dag paa dette Sted sammen med os
 kom ogsaa min Menneke ogsaa derover alt for hurtigt, og alle slog
 Afholdelse Ture, efter en kjærlig Afhed satte vi os alle i Sæden
 og under hele Familien Kluden, vilde vi have. Det fik vi
 raskt hjemefra var skinnende var at kære de 8te til Høj for
 at kunde naa Aftenet til København, men en halv Tid
 mig fra Thursday Klo blev vi overfaldt af et saa stærkt Regn,
 mig at det var rimelig at kære vidende, vi besluttede os
 til igjennem at smutte i København for tidlig om Morgen at komme
 ind med Tøjet. Næste Morgen kom vi til København Kl 10 og
 jeg havde meget travet da jeg Kl 11 skuede med til Examen
 paa Lyngestikskolen, jeg fik for i en Dør og kære hjem
 til Bude Skole og fik i en Fakt isat mig Hjal og Klud
 smed mig alle i Døren, som jeg havde læst alle de ugente
 paa mig og kjære mig til Skolen Examen fik som
 sodeligt godt, men det jeg mest glædede mig til var

Frakten for Bennektion og Hørene, da jeg ikke havde faaet noget
 spise hele Dagen. Da jeg kom hjem og havde kledt mig om
 og var kommet lidt til Ro, kunde jeg rigtig give min Tanke
 Kluden for den dybtj. Sammen jeg sammen med Kluden og Duden
 havde haft - Vi var det forli for i et af og vi skuede jeg
 alle til at begynde min Teatertjeneste. Nogle Dage efter kom min
 Kluden og Duden og fik Anne Carlsen hjem, alle sønne og friske og
 med færdigt Klud til huse for sig at optage var Gæst -

N° 37.

Juni 1893-94.

I vore den egentlige Sæson begynde havde vi den 28. August Balletten
 Forestilling med hvilken affærdig Rødg og Operaen Skjæfjæle og Balletten
 Valdemar, denne Forestilling var trods det smukke Sammen, og at
 besigt og fik manstunede, over Sæson. Ballettjernen skuede
 vi begynde ved Aftenen stadig under Ledelse af Emil Hansen.
 Den Tid da havde fundet Sted i færdig Sæson mellem ham og
 mig vilde jeg ikke overføre paa den mig, jeg mødte straks efter
 Feiren paa hans Skole og lod som om de intet havde været os
 imellem, han tog Sagen paa samme Skode og det lod til at skude
 gaa sin jævne Gang, men det viste sig snart at, om han end var
 blott raskere i Feiren, en Ting havde han for bestandig mest og
 det var den rytmiske Sans, det var ham ikke mulig at sammen
 nogle sammenhængende Pas saadan at de slog til med Kluden
 og naar han viste Angive Takten til et eller andet Tegn, var det ham

gamle umülig, det kunde ligesom ofte vore imod, som med Takten.
 Det var jo fastholdende for os at arbede under disse Vilkaar, men vi
 havde Medlidenhed med ham, og vi kunde alle mærke at det kun var
 et Vidskabsmaale hvortil han ender kunde holde Stillingen som
 Balletmester, vi vore alle taalmodige og gjæde hvad vi kunde for at
 lode ham Arbedet. Strakt i de første Dage af Januar begyndte han
 Præmie paa Fjænt for Danmark og mit marked var at det var galt
 fat med ham, thi ligesom vi prøvede paa en Scene i en Akth, fortælle
 han fuldstændig at prøve en Scene i en anden Akth, det var jo ganske
 sindssøgt, saa faldende han at se Kineserne hvor jeg havde omtrent
 togt hans Parti, da jeg skulde frem og disse Salen blev han ved at
 aflyde Sang paa Sang, saa talte jeg taalmodigheden og bad ham om,
 naar jeg kom, da at til stille og lade vore at aflyde mig, da det
 var mig umülig, at samle Tankerne til Salen, han blev naturligvis
 vred, men da Præmie var færdig gjæde jeg ham en Undskyldning stjænt
 jeg var i min Ret, men for at luvne Freden gik man jo meget. Et
 Par Uger Præmie blev afholdt paa samme Maade, men da endsoo
 han selv at det var ham umülig og ondt og Ledelsen af Præmie
 til Hans Beck. Det gik mig nok frem, men vi fik først Balletten
 opført den 28 September. De to Madeller udfærdigede mig af sine Valby
 Rejser og Olga Ulendoff, de vare rigtig kvikke og søde, eller
 var Ballettens den gamle. Denne Ballet havde jeg altid elsket at
 vore med i, den var meget anstændig og utalige vare de Omkøbs-
 meninger jeg havde i den. 1ste Akth spillede jeg Nyeen Fasan, hvilket
 Parti naar det skal udfærdig sig er meget smukt, men jeg

263
 betogde det som en udmærket Farskel til anden Akth mang, Disse
 sig skulle til Akth, desuden og i en rene Fort den sort. Smukt
 væk og mærket af omkøbet til Metros, hvortil de var kommet
 12 Minutter. Ved Toppets Opgang i 2 Akth begynder jeg søvne paa
 Dokket, saa deltog jeg i Hænderne, Klædedamen, Reelen med
 Kammatianen, desuden og i en rigtig Omkøbsning til Kineser
 og ved at have faaet tilligt Kineserne er Partiet ikke blevet
 lettere, atter Omkøbsning til Spanien hvor jeg ogsaa havde Salen
 og meget Ensemblet, atter en Omkøbsning til Metros, hvor
 vi fandt her Hænderne ved Gæsternes Bordene saa Danser med
 Tuschellen og endelig Fænder, som man ser en anden Gang
 men jeg har altid været den med mig og lyst og glæde mig til
 den stod paa Plakaten. For at disse Omkøbsninger Men paa i en Fort
 endet modværdig at have en politisk Raadslod, og det havde jeg
 i en Mand der hed Terpenen, Lederdaffandis, han var meget af det
 rasige man kunde tænke sig, thi selv kunde man jo endelstider
 vore lidt nervøs, men det blev fuldstændig neddampet ved
 denne Mandes staiske Ra, han var en Mand der havde set Kam
 i Oden, Kammaten Fælle og faste Lade mig, en sidde med Siden
 af ham i Parkettet og da jeg kom ind som Kineser havde han spøgt
 "Gode." "Hvem er det." "Hvortil Lade havde sagt." "Det er jo Chikutanen."
 "Ja men han var jo ind for et Gjæst siden som Metros."
 "Saa jeg saa kom igjennem i en ny Fortklodning spøjte Kammaten
 atter." "Hvem er du det." "Hvortil Lade atter sagde." "Det er jo
 Chikutanen igjennem." "Det er jo Lade til Hænderne til at kunde

264 / skynde sig: "vælden's Kammerherren. I Hensendemens havde to
unge Mennesker, Uhlendaff og Poo Hansen faaet de to andre Partier til
del, de dansede meget flink og det var saa meget gladelige de i
manglende dygtig Hensendens, thi Hans Beck og jeg kunde jo ikke
andenkomme at danse alle Partierne allene. — Louis Hansen ledede
stod; Skolen, men hans Killeud blev daarlige og daarlige og saa fik han tilmed
kunst Dansemestret til en ny Opera af Stejn's Tance "Cleopatra", saalange
han var Balletmester kunde Teateret jo ikke forlignaa ham, men med den nye
de iytmiske sans, var det jo en Uværlighed for ham at prootze sig dette
Arbejde, saa kam det sig med en anden ting, der sig Hensendens proo Sammen
der blev Uenighed imellem ham og en af Saladensmeendene, der fik saa tank
et Forlad at Ministeren maatte blende sig i Sagen, han var saa forbitret
at han sendte Dansemestren tilhøj og indgav sin Afskedsbegæring
for Sæsonens Slutning. Man kunde jo kein behøve at en Mand i
sin bedste Alder og med saa vidmarkske Tænder saa tidlig maatte
trække sig tilhøj, men det var blevet en Nødvendighed og orly Taal
ang i et hitteløst Lick sa han havde tyet denne fornyede
Beslutning. Nu blev Hans Beck constitueret som Balletmester og
samtidig overtog han Ledelsen af Dansekolen. Saa jels jeg aen
til den selvstændige Spøse fandt det var jo lidt absurd at vi to der
var kommet samtidig og nu bygge var dygtig Kunstner, at han
skulde lære mig at danse og jeg lou at danse af ham, det
var han ogsaa selv ganske proo det rene med. Parvædts opvædt. Saa
aen Louis Hansens Lygdem faaet mig efterboenden til Ho, og det Tegnes til at
gaa naarmalt. Saa jeg nu er begyndt med Balletten's Udsænkud mig jeg

265
farsatte og medskien hvad vi fik frem i denne Sæson. Udsænkuden var ikke
meget stor, men hvad vi fik frem aendede af Trakket, idet Fælleskimen var
hvide at de blev tyet for med var Brønes sodenlig Truggi og Lyt saam for
Prenslet sam fra var ny Dirsjents Side. Efter Tjent fra Danmarks blev
La Ventano opentogjet hvem Hans Beck og Poo Hansen (som det var) glemmede
med deres færdoffelje Udfærd at Sejdedellen. Jeg var der anlygt imellem
de 8 til 10 der deltog i denne Dans, men da jeg var kommet ind af
Værelset at danse Boyer de Balletdans, var jeg altid mere angst
for at danse sammen med de andre, end ved selvstændig Salopartier
det, at mere aflengje, og sin Medlemmer og mig jo det samme som
der er mere smukt end men tror. Saa blev begynde proo Skole og tyet
hva jeg samtidlig dansede Nims Hæmme Part og uden Chisone
for en tidlig mere vant Dame. Angreben proo Kammerherren's Fælden
var mange, han havde nu sovel fasten som Chef og man byggede
at gaa ham meget storket proo Kligen og meent var Blodet Dansting
en iing Færmer og Balletten, med var storket proo Sæsonen Sæson med
Værelset havde Balletten jo beint sin Hensendens og det trof sig
nu at vi fik en uferlig Klude for den 15 Februar ^{den 15} til den
22 Januar hvor vi fik har at medvære i Sagen i La Ventano
i den Anledning var der en, der sendte sig "En Ven af Balletten
der skue en Artikel i Dansting, hvor væsentlig Indholdet lod
saaledes.

Kammerherren's Fælden og Balletten.

(Efter færd at han amtalte Balletten's gyden Tid for Brønes Sæson Tid og
op til var Tid farsatte som følger.)

Skudt for Skudt er saa Balletten gaaet ned ad Bakke indtil Kammer
hans Fallens endte med "Statiun". Medens der i tidligere Tid haltes Bal-
let paa Repertarint 2 Gange om Ugen endskønnes Kammerens Fallens
det til højst 1 Gang. Baumanns Balletten spillede i en skandaløs
Udstyr og der var ikke saa i tidligere Tid tal om at give en Ballet
sammen med et nyt Stykke eller en Reprie. —

Theaterchefen vilde først og fremmest tilfredstille Skuespil og Opera.

Ofto her der ikke varet Ballet paa Repertarint i flere Uger endtjen
man modtoges til at bringe en eller anden Ballet frem paa rød
Plakat: Men Theaterchefen gik endnu videre, systematisk
uvelukkede han de fejlerette Salodansere og Salodanseren for
Dansen i Operaen der kromer Ballet og som paa udenlandske
Scener gives med store eller mindre Discretioner. Exempel
vi nævner vi at Operaen "faust" oprindelig gaves under Mid-
virkning af fremgængende Dansere som fru Stülmann
og Fru Sophie Rico. Da Fru Dans overtog Margretes Rolle under
Kammerens Fallens fik Salodansen ikke mere Rum til at med-
virke.

Ballet capret figureer, en Omstændighed kræved Operaens
Primadonna og øvrige Balletkammer fik betydelig mere teie.
Det gaaet paa samme Maade med La Traviata hvor Fru
Danz ligeledes havde Honoratollen. Heri udført Ballettens
underskønnede Trofsten den yndelige Dans, en Dans, der udført
af Ballettens første Trofsten tog sig udmærket ud paa udenlandske
Scener, naar fremgængende Ballettrofsten udelukkes ogsaa her paa

Grund af det ulykkelige Teie Sprængmaale.

Ofto de sterke Angreb fra Kammerens Side bestemt Kammerens Fallens
sig ifjær til at give Balletten Valdemar i nyt Udstyr. Denne
udsprængte Ballet haltes paa Repertarint lige siden Fru Henri Westley for
paa Sasanen siden opgav Theatret. Ballettens Teie har nemlig været
noget tvivl om en Succes med den gamle Ballet, Skuffelsen
uvelukkede imidlertid og alle Forventninger blev overtroppet. Opførelsen
blev en sangløs Leje. Balletten fremkom i Januar og spillede
16 Gange i Sasanen Hal, de fleste Gange for udsalgst Teie.
Saa vidt vides har denne Forestilling gives den store Gjennem-
snitendtoget i januar Sasan.

Et tydelig Bevis for hvor gamle Publikum vider se Balletten kunde
Kammerens Fallens jo ikke godt for Men skuespiller da tro at
Balletten paa ny skulde indtage den Plads der tilkommer den.
Men Kammerens Fallens har ikke ladet sig røkke.

Seh om Theatret ikke vilde spille "Lynis" til Leo Delibes
Men et Ballet hvor Opførelse ofte har været foretaget eller
bejtelis, havde man dog Grund til at antage at Ballet-
repertarint vilde blive forøget med en eller anden Reprie
i Sasanens Bejtelis, et Folkesagn behudedes i nyt
Udstyr og ny Indtædning i etigeent Maaned og fantes paa Theatret
Præsentis, men dermed er det blevet. Skyldes det Ballet-
preparatet. Forjættelse. Balletten er saa vidt indtændt at den kan opføres
om 80 Dage med nogl for Pæren, men ingen ved Balletten tror paa at den
vil komme frem for i April eller Mai og intager nu Trangen Ballettens

Repertar til en Fængelse, "Et Folkens" Decorationer kunde ikke
blive fordyrte, "Mabel" var gjort over Sønnen, men saa skues der
tojer for Alvar, ved det sig. Nu har Piken gjort en anden Høj, der
skal ogsaa males noget nyt til "Anna Byde" der skal spille hurtigst
mulig og Balletten bliver sat i Skammekrogen.

Statistik meddeler os, at Ballettens Repertar i Aar har omfattet "Valdemar",
"Fjendt fra Danmark", "Ligejens for Amøge" og "Discretionen" "La Ventana".

Tilsammen ere disse Balletter fra det September til dato gaaede til Sønnen
over Sønnen, det samme Antal Lange som "Valdemar" gik over Sønnen i
forrige Sæsons sidste Halvdel. Selv om nu Theaterskoven ikke vil fylde
Teatret med Balletten "Hjælp en Farsam" som den under de nu
værende Forhold helst maatte komme udover, hvorfor saa dog ikke i et
Fald give Forestillingene en passende Højde ved Anvendelse af Dans eller
Discretionen! Theatret har for i denne Sæson givet to Forestillin-
ger med lange Mellemakter som "En Kaprice" og "Valentia" for en Søn
og "En Kaprice" og "Den eneste Fj" en Onsdag uden Abonnement
Hansmannen vil udsætte der mellem disse Stykker anvendes
hans nye Anvendelse for Ballettens bedste Højde mellem
Stykkene, til en "Salva Militari" "Leticianen" "Galoppe" og "Fan-
tasiens" eller lignende. Hvor meget Publikum vil sætte Pris paa
en indlagt Dens har H. Fallens jo kunnet overbevise sig om,
ved at de fik Olivia Føjensens Dans i "Lykkeens Rige".

I det nye Aars Januar Maaned har Balletten been endel med
La Ventana, der opførtes den 22 Januar sammen med "Arret"
Det bedravelig Resultat har været, at Theatret slet bærer

Dansinden der udfører Hovedparten end ikke opnaar en Fee af
- 20% for hele Maaned, noget selv en Skuespiller i 2% at opnaar
en enkelt Aften.

Man maa ogsaa for Ballettens Skyld haale at Theatrets Ledelse
snart kommer paa Hænder.

Og medens vort Balletpersonel arbejder under saa uheldig Forhold
leder for Ballet den vigtige Sæde Ballet forestillingene paa Folketheatret
der jo nu ogsaa at spille en fremtidsdig Ballet.

Om Dem af Balletten.

Om Dem af Balletten har jeg paa Foranmænde af saa Højeste Anseelse Kunderne
kan en en uhyr Balletentusiast Mand, og vil gerne blive omteet.

Noget skæde der nu gaa og man forrige sig med at gjennemgaa Blomstefesten i Sønnen, der
ikke var opført siden Sønnen 18-19. Da Indtægterne var fordy, anmodede Hans Berk
Hansmannen om at gaa det til at gaa sammen med Dan Havnido som ogsaa var
under Indtægterne det blev ogsaa lovet, men dette satte Olaf Paulsen sig imod,
Balletdeurgen blev traet ned til Skoven, der nu sig sit Højde tilbage og forlagte
at Balletten skulde gaa sammen med det udfyldte Stykke "Arret" Helt
sagde Hans Berk at naar han ikke kunde gaa det frem med Dan Havnido saa
han slet ikke have Balletten frem. Olaf Paulsen var imidlertid ikke gaa sig
men fik det lovet saaledes at Dan Havnido blev klappet sammen med
Saldaterne da han og de fleste Skuespiller spillede i de Stykker og de end
fik Saldat Fei. Du skal nu have staaet en meget haard Kamp mellem
Hansmannen og Hans Berk der fik det Resultat at Blomstefesten kom til
at gaa sammen med 2 den Dyrkelse af Dan Havnido. Det var jo

gamle niet kun en halv Sj. for Balletten, men et gammelt Teatrod sijn jo at en Teatruhof altid er i Sammen paa sin faeste Skuespiller. Med Hans Beck og Valley Fajensen i Spidser, der danser den dybtj Pas de deux og som stier den storsaal Saltarello gjæde dette italienske Debutement stannende bykke og Olaf Poulsen, der opbejdet sig Kuelien var paa og Plassen om det deman stratis Befald der blev og ydet ikke allene for kunst og de udfærd Kæmme men ogsaa efter Toppets Fald, thi da begyde et Befald gennem Kuelien der varede flere Minutter. Dejen efter skrev Dannebrog en meget nærme Kuelien der var en, lod soolede.

Efter "Den Renude" opførte Baumanns Balletdebutement Blamstuefesten i Genzano, til Pælin elskovs Kuelien, den indled ikke at sate Publikum i en sordels animent Stemning, der kulminerede efter den tonende Tarante Finale. Vort Balletcorps bevare i disse daerlige Tiden en beundringsværdig Elasticitet og Ungdomsfirkhed et Beris for at Baumanns Traditioner endnu leue, holdt i Ore. Særlig fik Valley Fajensen straalde som en firk Blamst paa Balletten gamle Stamme, medens Hans Beck stod i horden Svordsiden Kuelien med Tølet.

R. B.

Nu maatte vi atten leue paa denne Ballet sammen med de andre Repuer fra 25 Februar til April, da vi sty et lysaa stort Stog for Balletten som færlig Soran med "Valdemar". Denne Gang var det Baumanns Ballet "Et Folkedrag" der skued frem, den var ikke opfat siden 87-88. Denne Ballet havde Hans Beck faast sin Hænde til at sate isene med at den Progt der kunde udfaldes og det var solbuet nødvendigt;

thi Folketeatret Dichtas, havde faast Fallens Filodote til, huer udfærd der end lyde til at opfar Væhlem Fstuzende dramatiske Stykhet der behandlede hele Baumanns Omne og tyjede til at beryste Kuelien og færkemore Ballet denjnt Lode skued sotte den i Scene og som pæne Dans til den, Charlote Wille der skued udfærd Kuelien Kalle havde jo fra sin Ballettid de faeride Kæropfærd Betjæne for ogsaa at kunde sone Partiet, der blev opst udyo Sammen paa Debutanten og Castimen og det gjæde ogsaa enhver bykke, men de var den pærlige Skænhed udfærdt over det, som ved at se det som Ballet. - Kallebetjængen har og var som sadrenlig Valdemar Pælin som Tenker Due og hode sene og sene saa han aldele dygtig ud. Kampen Bæth var gjent to sin Reimut der her fik en og sine ledte Kæle, sode den færdstændig fald sammen med hende og et gnetende Temperament. De Godes gamle Kalle som den faermede Riddes Højen anude de Pænen men han mangede en Del af Færgenens sprædte Kæne. De endu jærdike Kæle udfærdte af sin Kæle som Tradikænen skued og hende dygtig Sæne Dicit og Viduit of mig selv og sene de hode spied Kæle for. Den øjeblik Hævede Kuelien Kæne fik Valley Fajensen der her hende en opst Læde. At der blev arlegdet med den vante Gæst fra alle Sider behæve jeg ikke at noune, for Hans Beck var det en stor Opjæne og det spænde naturlige kuelien og uden færdelig Kamalitet. En af de faeste Kendinger der blev lagt ham iugni Kam fra en og vore egne Damer og det var sin Færdikænen, huer skued spied sine egen Kæle som Tradikænen, men da huer havde faast maddet et huer med Soranens Udgang skued afskediges blev huer saa nærme at huer

affen Rollen og nojtede at lade den faa sig til sin Hustru, og maatte sig sig
 Nesten af Sorsanen, men heldigvis blev den Hindring ogsaa afrygt i det f. h. h.
 Prensensens I. H. Klyper der lante mig sin Rolle og f. h. h. kunde ikke omkomme
 alt hvad hun havde gjort og heldigvis kom til Høje. Hans Beck havde ogsaa
 sit Besvar med at faa sin Hustru til at skjule sit smukke Gave under
 Tralakanens gamle grimme Maske, men til sidst gik hun i sig selv og
 hun skaltte en dygtig og karakteristisk Figur ud af Rollen. Som et Billede
 hvad at farverne, Mandfælt kan hille paa var et Valdemar Rie var min far
 nojst med et Billederjente havde farvet Tallet paa Tjørnvej fra
 14 til 28 hvilket kunstnerisk set paa af stor Værdi for denne
 Dans, men de Rie var berygtet for at han ikke vidste bliv set til trods
 selv, naar du var saa mange Tjørnvej der omringede ham. Paa dette
 Punkt blev ingen Indrømmelse gjort. Antallet af Tjørnvej blev 28, men
 for et tilfældigt hans farverne, farvede Hans Beck paa et enkelt
 Sted hvor V. Rie mente at han et rødt Boent med at lade Damene gaa
 en Høje saaledes at hans dygtig Tjørnvej kom til sin Ret og Rie var
 tilfredsstillt. Endelig den sidste Hindring den kom fra mig selv, det var
 den fante store Karakterale jeg skuede jeg skuede lige fra sympatiske til
 volder og Solodans spring, amte en barok Krømhøjst og holdt Trald
 ikke for det at Rollen ikke intemunde mig Tørnvej, men jeg fælt
 at den blev mig lidt kært og temperamentstærk, jeg fik at vide hvor
 jeg skuede gaa og staa, det var det. jeg maade og maade med at faa
 sig i denne Trald, tilmed havde jeg paa Siden af mig f. h. h. som var
 saa udmærket i sin Rolle og jeg fælt at jeg vidste fælt fuldstændig
 i Tjørnvej med Siden af ham og vi to havde meget med hinanden at

gaae det hvad jeg gjorde fælt mig ganske karakteristisk, jeg var med et
 Ord fortvælet om at skuede spille denne Rolle, jeg sagde det til Hans Beck
 og fælt mig Rollen, men han svarede mig at han kunde ikke andet
 til at gaa det, han indrømmede selv at det var svært, det jeg gjorde
 men han lod mig ikke opgive det, han mente at det kom nok.
 Vi var nu kommet seende at Sceneprogram var begyndt, jeg var
 ikke kommet et Skridt videre, paa en af disse Tjørnvej saa blot Paulen
 med i Porten og saa paa Tjørnvej jeg spillede min Scene i d. m. h. h.
 og han som alting gennem sig saaledes højt, "Han er jo ganske iøjensynlig".
 Det gjælte ikke, at jeg fik mere M. d. jeg havde nu kun et Haab tilbage
 at Hæstens og Marke vidste det om hvad jeg ikke selv kendte
 faa det paa. Mit Hæstens kom saa og paa mit Værelse, det var det
 samme som Klyper havde spillet med, det var en markogør Tjørnvej
 fuldstændig det i Tjørnvej, det uklare jeg ikke at vide spille med,
 munden blev svært at den fælt ikke andet, "Saa skal jeg selv se efter
 i Tjørnvej og fælt af en af Tjørnvej Tjørnvejens Tjørnvej, jeg blev
 Tjørnvej fra Ende til Ende og var saa heldig at finde en venlig
 Røst Tjørnvej, "Nu er hvad jeg skal bringe med nogle smaa
 Tjørnvej til den bliv udmærket." Det var et heldigt Tjørnvej og jeg
 var lidt mere tilfreds. Mit Hæstens med Tjørnvej havde jeg
 ogsaa sammen med det var en god Tjørnvej med Tjørnvej Tjørnvej
 fælt den og med Tjørnvej og lant med Tjørnvej d. m. h. h. en
 rød Spide Tjørnvej med Tjørnvej den vidste godt, saa for den
 Tjørnvej var alting klart, nu kom Tjørnvejens og Hæstens skuede
 lojges, jeg maatte lidt paa Tjørnvejens og experimentere i Tjørnvej.

det var jo om at give at den gamle Marke ikke besteg det minste Udtægt
for Ansiget, den om lang, havde jeg faaet en Markt der mere byrde
et Dyr end et Kænneke, men samstid var nyentunde tilfude med, da
Dyrtien var kommet paa og jeg stod fordy, foran Dyrtiet jo saa syntes jeg at det havde
byrde og Dels Kænneke det til den Aften og jeg gik med Høstet i Høsten
og angst som en Skueaug, der skal stige til Høstet har Ingenting, det paa
Senen og satte mig ned min Ambalt uden at sig noget til nogen som helst
jeg vilde at alle mine Kænneke var og somme Kænneke som jeg selv at
jeg var højst uheldig. Men da jeg sad ved Ambalten og kænneke Kænneke
i min Høst og Fængsel til Aften begyndte, var det som om der var
sket en Forandring med mig, thi nu fælte jeg pludselig hvordan den skues
opiller. Aften begyndte og jeg spillede løs og al Høst og jo længe jeg kom
ind i Aften der lode til Høstet fælte jeg mig og det kænneke i Trædgatapp
hvær jeg er den Sammen, nu fælte jeg at nu var jeg paa den rigtige Side af Høstet
Da Aften var over var jeg lidt spændt paa at vide hvordan det var gaaet mig, det
værede hellere lang for alle som en, om at det var gaaet over al Forandring ind
mørket. Saa kom Olaf Rønnen op fra Parketten og slog mig imod: "Men hvad
i al Verden har Du gjort med Dig selv, jeg vil sig Dig, Du var aldeles udmærket
jeg vil sig Dig at jeg var aldeles begyndt for Dig, maanedt mig jeg sig Dig
at den Scene hvor din Røst efterhøanden stiger og naar Høstet punkt
hvar Du forfølger de to Træer for den ene til den anden Side af Senen
og den paa følgende Slagpille var aldeles udmærket og Din Marke er
fuldendt: "Han trykkede begge mine Hønder og takkede mig atter. "Ja der
kan Du se Olaf, man skal ikke straks staa en Aften med mig for
Høstet: " "Men det er sig sig, men i Denmark var der sig sig udmærket"

Da Aften var over var jeg lidt spændt paa at vide hvordan det var gaaet mig, det
værede hellere lang for alle som en, om at det var gaaet over al Forandring ind
mørket. Saa kom Olaf Rønnen op fra Parketten og slog mig imod: "Men hvad
i al Verden har Du gjort med Dig selv, jeg vil sig Dig, Du var aldeles udmærket
jeg vil sig Dig at jeg var aldeles begyndt for Dig, maanedt mig jeg sig Dig
at den Scene hvor din Røst efterhøanden stiger og naar Høstet punkt
hvar Du forfølger de to Træer for den ene til den anden Side af Senen
og den paa følgende Slagpille var aldeles udmærket og Din Marke er
fuldendt: "Han trykkede begge mine Hønder og takkede mig atter. "Ja der
kan Du se Olaf, man skal ikke straks staa en Aften med mig for
Høstet: " "Men det er sig sig, men i Denmark var der sig sig udmærket"

Paa den Maade som han sigde det var jeg overbevist om at han mente
det, man kunne jo ikke altid staa paa hvidt Oer sig. Fra anden Side
blev jeg ogsaa meget rast det var Skueaugen Tændt han sigde at det var end
stærke Gode han havde overbevist Høsten og at der var stærke Fænter i Høsten
som min Opfattelse af Høsten. Endelig talte jeg med Genne Høsten en
Dag paa Gode som var en stærk Balletter, han syntes at min Høst
der i Tidlige Høsten var den udmærkede mit ømhed den anden Høst (Høst)
som eller i den sidste af de to Høster. Og endelig kom Hans Beck Høstet
som ogsaa var en udmærket Høst. Jeg havde end andre Dyr forbaudet det
ganske Fænt. Det var den 28 April 1894 og nu da dette nedskriver har jeg udført
Høsten til Genne sidst Jan 26 Marts 1917. og har herunder høstet mig Høstet af
den. Den Side Høstet for Hans Beck var saa spændt paa om for sig Høstet
Høstet og det var nu klart til at den kunde tale af Høstet. Det mangler
end ikke en for Høstet i Dyr Høstet Danmark som jeg nedskriver.

Endnu for

I Marts Aften var Balletten "et Folkedag" kommet til Opførelse paa
det nye Teater, efter at man i Maanedu har prøvet og prøvet, inden
at Kænneke har fundet faaet at ender Aften Balletten
dette ene lille Ben for paa Høstet af Saisonen
Balletten er indstillet af den konstituerede Balletter Hans Beck
der har taget fat med mig Genne paa at opføre de Bønnen udmærkede
Indstætte. Den opførelse for Høstet sigde at indstille sin
opførelse hændte men sig ender til Høstet der med stærk
Bønnen sigde for Høstet hændte hændte Høstet Indstætte.

Fik Valley fejedes der paa Pavenes er indstillet af den uforlykkelige Fælle
 Pui skal allerede have gjort meget Lykke. (Saa antales Decorationer af den paa skid
 men om 2. Okt.) I Anden Akt vil man beundre en splendent Kilde der er over-
 ordentlig indtryksfuld. De to Tralle spille denne Sang af de Kinderne og Christen
 der her anvistes "de Klyver Nalle. — Aktens slutter saaledes.

Der er ingen Tvivl om at Balletpersonalet vil gaa i Alder med vant
 Tonerne og hjemfær en Lige der ikke lader "Balletma" triumfer for færdig Person
 meget efter i Lodlykke. I Balletdramatiseringen til "Korruption" gjaldt Beck
 sit Svendestykke "Et Falckens" bliver forhaalemtly ham Balletmestertykke —
 Sam antalet var der opet alt paa Hæsternes og Decorationer, der haalder alle paa
 Succeser. Den 29 April lygte den vidt hygte sidste "Hansens" Stykke. Alle Balletten
 Dens med hele Hænsfamelen i Spidien sad i spændte Forventninger.

1ste Akt tog et stærkt Befal efter "Lærings" man saa nu
 Dampene stige op ad Torden og den fortinly elsktelige Maendetykke var
 af stor Værdi, det var ogsaa Balletten blav og tog sig meget fantastisk
 ind. 2den Akt var det rorly Valley fejedes fortinly Hans, og den stor
 Trall, alene der gjaldt Lykke. De Toppet gik op for 3de Akt klappes
 Publikum af den smukke landskabsly Decoration med Bzjæmed
 forestillede en jydsk Kæmpevord "Hj". Hans Beck der kun medvirkte
 i i Salaen i den indlagte Part blev modtaget med en Staem
 af Hæns og sa til Slutning "Niels V. Gades Brænder" blev spillet med
 Befalder enjen "Ende tog". Det var en Lige for os alle, Hænsatken
 Fallene gjaldt os den Ore et komme op paa Vællene til os der
 havde haft Hænsatken og takkede os for den smukke Aften.

Dagen efter skrev vore Dybeede meget sarsende om Forestillingen

Dybeede Danneby skrev følgende.

Det nye Teater.

Et Faebrogn.

(Fj. skrin.) Fæst for "Hammerkum" at Hvi færdi kan han till. at bnfælle
 Vællene færdig og at dramatiske "Et Falckens" demast færdi at Balletten i den Aften
 blev givet sammen med "de Klyver" eller "Lærings". Saa skrin Danneby.

de Fallene var for Læns Stykke ligger en Damp og saa sine Skuepælle den
 Læns og satte en "Bakter" op i en Traktes Sted. Bladet skrin saa.

Der var i Aften i Theater en Fælle, der paa Stedet antog en heft
 demonstrativ Karakter. For de Kun. der mener at Romantikkens Dage er
 talte vil den læggende Stemning hos Publikum i Aften. vore et nyt
 Færdig i Retning af, at de dog tænde tage Fæst i saa Hænsatke.

Det ligger betydelig nærmere at stulle, at det netop er Romantikkens
 Fælle forlangt paa vor nationale Scene. Og der hævder den ogsaa
 hjemme og har holdes i Ore. (Fj. skrin.) Hans Beck blev saa meget
 vant for den Fæst og hvi hævdes Balletten gaa om Scenen og skrin Bladet,
 Opera og Skuepælle kan lare meget af Balletten, Ufærdig blev meget vant
 for alle Vedkomne og Bladet er saa elskvordig at skrin, at de Kun
 Christen og hense agende Tralle med fastoffelig Hæns og betydelig
 Færdig. Bladet slutter saa. Forestillingen blev sam sagt en betydelig
 Succes, som mange Læns vil skuffe Theater en sikke Færdig.

R. H.

Det yndommeligt med de fleste Balletanmeldelser er, at der
 aldrig gaaes i Details med de Ballethavendes Uafvielse af dens Kaller
 naar man nu som jeg i dette Tilfælde har haft en saa stor Kamp
 med at faa fat paa denne Kaller, er den Omstaaelse lidt fattig, men
 man maa tilgive de Her Kritikkere, de mangler alle den Fagkunskaber
 der skal til for at kritisere Ballet. De kunde i saakomment
 Tilfælde raadfaare dem med en, lad mig sige, en afkøbt Ballet
 Sanger, eller Dancerinde, og gjennem dem faa nogle Oplysninger der
 kunde berolige at Kritikken blev mere fagdannet, men det vilde
 maaske atter berolige at iidkomme Dancer eller Dancerinde Udfaldet.
 vilde mere personligt og dermed ikke blive retfærdig og sand.

Men det er nu engang en Hjemgjængning at en faaktændes Kritik
 enten den er rosende eller dadelende er et faaktænde for det
 Kallens der mangler. Lange nu bliver skruet om Uafvielse
 af Balletten. — — — Balletten gik i Lange i Peter og Sørensen

Hentstikke sig som Boinefortælling til hende Peter, og da var min lille Datter Lørdag
 færdig i det nye Teater med sin Moder, hun var aldeles smaaløs over hende hun
 fik at se og min Kierke som havde set Balletten for og paa hende som jeg satte hende
 synder at jeg spillede Kaller udmærket, men hun kunde ikke lide at se mig spille den Høje
 Kaller, hvor jeg var kuerligt og støjede hele aftenen, og ikke kunde faa andet sig til at
 mine mine Karogepinde bærer.

Forsatter i de Bøger.